

Digte

af

H. C. Andersen.

"Vergessne Gedichte sind neue."

Jean Paul.

Kjöbenhavn.

Trykt, paa Forfatterens Forlag, hos C. H. Robert.

1830.

Min kjære Belgjører

Høiædelbaarne Hr. Conferentsraad

J. COLLIN,

Deputeret for Finantserne, Præsident i Landhuusholdnings-Selskabet p. p., Ridder af Dannebrogen og Dannebrogsmænd,

med sønlig Taknemlighed

helliget

af

— Forfatteren.

I n d h o l d .

	Side
Rime: Djævelen	1.
Soldaten	6.
Den rødselsfulde Time	7.
Rytaarsnat	10.
Phantasiestykke i min egen Maneer	12.
Svinene; en Dde	14.
Bandrer-Liv	16.
Det døende Barn	17.
Graat-Beir	18.
Kunstner-Livet	19.
Dykkerklokken	24.
Bed en Tragedies Dødsfald	33.
Aftenlandskab	34.
Cometen, et Sagn	36.
Sjælen	41.
Recension	44.
Lyvekægten	45.
Ingenting og Noget	46.
Klintekorset paa Nøen	47.
Hjertesuk til Naanen	52.
Skolemesteren	54.
Studenten	56.
Holger Danske	58.

	Side
Den 1ste August	81.
Moderen med Barnet	63.
Flyttedagen i April	64.
Phantasi og Banvid	65.
Fastelavn, en Skizze	69.
Martsviolerner	70.
Capriccio	71.
En søl Historie	73
Regnveir	75.
Sneedronningen	76.
Møsters Skjærbræt	78.
Lil min Moder.	81.
Risens Datter	82.
Aftenen, et Træsnit	84.
De Danske og deres Konge	86.
Dødsstribet	88.
Amors Spillekort	89.
Oldtids huuslige Liv	90.
Østergade	91.
Morten Lange	95.
De tre Saver	99.
Januar, en Skizze.	101.
Tanker ved en ituslagen Tydepotte	102.

Dødningen, et hvenst Folke-Eventyr 105.

Kime=Djævelen.

”Μὴ εἰσενεγκῆς ἡμᾶς εἰς πειρασμον.”

Før jeg med Blæk Papiret vil bemale,
En lille Tale:
Troer, Læser, Du paa Mander, eller ei?
— ”Nei!!!” —
Det klang lidt negativt, dog lad saa være,
Hør videre, og svar mig saa, min Kjære!
— Naar Du har Verter spist, saa mange som Du vil,
Tør Du da nægte, der er Verter til?
Naar i Din egen Krop en Mand logerer,
Den existerer?
Hver Adams Søn en saadan føle vil,
Og altsaa, seer man, der er Mander til;
Er mit Beviis Dig ikke klart, min Kjære,
Læs Swedenborg — dog lad det heller være! —
— De fleste Mander, som paa Jord har hjemme,
Er’ slemme;
Blandt Andet opfandt deres Præ-Genie
Lallotterie;
Snørliv for Damer og for Officerer,
Som fælt generer.
En saadan Djævel eller lille Nisse
Tilvisse

Var Slangen som, paa Fransk, i Paradiis
Til Eva sagde: "spiis Madame, spiis!"

— Dog, lad mig ei for vidt fra Terten springe,
Men paa Papiret mine Dvaler bringe,
Med Pennen af den dræbte Gaases Binge.

— Dreft, forfulgt af Helvedes Chariter
Og Aphroditer,

Selv Don Juan i Flammer

Er Børne-Leeg mod min ukjendte Jammer;
Thi viid, saalangt min Tanke naaer tilbage,
Af! alle Dage

Seer jeg en lille Djævel mig ledsage;

Han lever i mig, om mig, allevegne,
Dog kan jeg ei hans Skikkelse betegne,

Skjøndt vaagen og i Dromme, hver en Time
Han gjør at jeg maa — rime. —

Bed Dødsfald tidt,

Jeg seer han ogsaa plager Andre lidt,
Hvorfor om Aaret

Han har sit Visse paa Aviscontoiret,
Men skjøndt af mig han aldrig noget fik,
Holdt han dog Stik.

— I Skolen selv ved Typto og Amare,

Jeg sølte ham i mine Lemmer fare,

Selv ved Examen — disse Farens Dage —
Han turde plage,

Skjøndt midt om Natten Badens Grammatik
Mig skræmmed' med sit Kobespjerre-Blik.

Ligg hiin — — (Ja Navnet har jeg glemt
Og det er slemmt,

Men i Horatses Breve kan det findes,
 Saa vidt jeg mindes),
 Der hvad han rørte, Klæder, Band og Muld,
 Forvandlede til Guld,
 Saa gaaer det mig: hvorhen jeg end mig vender,
 Med Vers det ender;
 Derfor man skjænder,
 Og raaber til mig vredt, i hver en Time:
 "Lad vær' at rime!"
 Ja, Herre Gud! just det jeg vilde gjerne,
 Men jeg er født ved en usalig Stjerne.
 Bedrøvet,
 Naar dit og dat er røvet,
 Jeg skrive maa en Elegie med Jamber,
 Og er jeg glad — det bliver Dithyramber.
 O, hvis jeg dog min Djævel undstye kunde!
 Men selv ei Døden vil han mig forunde:
 Nys vilde jeg i Pøblingsøen blunde,
 Smukt paa Papiret stod min Svane-Sang;
 Og alt jeg satte Fodderne i Gang,
 Men som jeg nu, i Afstand, øiner Bandet,
 Min Djævel sender mig en Ben fra Landet.
 Der blev nu talt om — Ingenting, med Mere;
 Jeg vil ei repetere
 Den lange Snak, da der var Intet i,
 Til sidst kom Talen hen paa Poesie,
 Da følte jeg en dyb veemodig Længsel,
 At tage frem min Sang af Lommens Fængsel,
 Og læse ham min Afstedts-Elegie,
 Mens Folk paa Veien gif os taus forbi;

Thi ærligt talt — for ei at sige Nere,
 Jeg har den Feil med flere,
 Og sikkerligt, den fra min Djævel kommer,
 Har jeg et Vers i een af mine Lommer,
 Da vee hver Ben, der kommer mig for Die,
 Han maa det døie! —

Saa gif det her — ja, knap var Verset endt
 Før Tankerne var' bort fra Pøblingsøen vendt;
 Jeg følte det saa sødt i denne Time,
 At kunne rime.

Men nu forleden

Kom jeg igjen i Heden,
 Da stod mig Kunde-Taarn som Trøstens Kjæmpe,
 Der kunde mig min Rime-Djævel dæmpe;
 Jeg foer forbi smaae Huse og Pauluner,
 Saae ei til Livets brogede Kattuner,
 Uldstrømper, Sokker, Shawler, røde Baand,
 Der hang paa høire, som paa venstre Haand.
 Ei Keizels Bogskab paa den brune Muur,
 Thi Gaden var mig som et Fangebuur;
 Nu følte jeg mig kold, nu atter varm,
 Som jeg steeg op i Taarnets Snirkel-Tarm;
 Men da jeg nu var kommen i det Høie,
 Med Graad i Die,

Hvo dadler da, om før det store Spring,
 Jeg følte Lyst, at see mig lidt omkring?

— De brune Tage smiilte mig imøde

I Aftenrøde,

Og hist

En Skræder sad og sang paa Husets Dvist,

Dg mens han syede paa Næstens Troie,
 Steeg Sang og Skorsteens Røg imod det Høie;
 Paa Søen Skibe sloi i hvide Frakker,
 Dg hist jeg skued' Sveas gule Bakker.
 Paa Tre

Jeg maatte være
 Lidt mindre sølsom end en Kampesteen,
 Hvis ikke Følelserne, hver og een,
 Var blevet

Kort ved hvad nys jeg daarligt har beskrevet.

Jeg stirrede, jeg skrev, jeg stirred' om igjen
 Paa Tage, Skræder og paa Himmelen;

Bognlarmen bruste gjennem Byens Gader
 Med lange catalaniske Koulader;

Snart paa Papiret jeg en Dde saae,
 Hvoraf endnu jeg intet kan forstaae.

Jeg skrev og skrev — jeg hørte Sphærer klinge,
 Men glemte reent at springe. —

Saa gif det da, saa vil det altid gaae,

En Rime=Djævel sagtens seire maa;

Ja, vorte der paa Marken Hat og Frakke,

Var Morgenrøden noget Spiseligt,

Jeg lod den hele, vide Verden snakke;

Men sligt

Et Eldorado ei man finder.

Dog, muligt alt, man paa mit Liiglagen spinder,

Det sidste Bret til Kisten færdigt staaer;

Gid da, naar Laaget over mig man slaaer,

Det blive maa med denne Indskrift sivet:

"Han intet Ondt bedrev, kun klakkede Papiret."

Soldaten.

Med dæmpede Hvirvler Trommerne gaae,
 — Ak, skal vi da aldrig til Stedet naae,
 At han kan faae Ro i sin Kiste?
 — Jeg troer mit Hjerte vil briste!

Jeg havde i Verden en eneste Ven,
 Ham er det man bringer til Døden hen,
 Med klingende Spil gjennem Gaden,
 Og jeg er med i Paraden!

For sidste Gang skuer han nu Guds Sol,
 — Der sidder han alt paa Dødens Stol;
 De binde ham fast til Vælen,
 — Forbarm Dig Gud over Sjælen!

Paa eengang sigte de alle ni.
 De otte skyde jo reent forbi;
 De rysted' paa Haanden af Smerte,
 — Kun jeg traf midt i hans Hjerte!

Den rædselfulde Time.

Es giebt so bange Zeiten,
 Es giebt so trüben Muth,
 Wo alles sich vom weiten
 Gespenstisch zeigen thut.

Novalis.

Kom ei Rundetaarn for nær, er det Midnatstide;
 Hvad mig nylig hændte der, skal I faae at vide.
 Paa Bibliotheket hist er ei rart saa silde,
 Thi ved Midnat holde der Mander Dands og Gilde.
 Jeg om Dagen gik derop, for en Bog at laane,
 Gik en Smule der omkring, og kom til at daane.
 Ingen savned' mig; de gik, jeg blev der alene,
 Af, ved selve Tanken end ryste mine Bene!
 Længe laae jeg i en Krog uden mindste Spratten;
 Da jeg til mig selv nu kom, var det ud paa Natten.
 Jeg er ingen Natte-Helt; derfor blev jeg bange;
 Dybt i Kirken under mig ligge Døde mange;
 Hvis De nu ved Midnatstid kom herop at læse,
 De i Natten dreied' mig vist min egen Næse.
 Maanen skinnede saa klar, Uglen sang derude,
 Maanens Skin og Ugles Sang flød igjennem Rude.
 Da blev jeg poetisk stemt, Gud maa hvordan vide,
 Og for Diebliffet svandt al min Hjerte-Lvide

At men nu slog Klokken tolv, det var fælt at høre;
 Alle Bøger rundt omkring saae jeg sig at røre.
 Nogle skjændtes, andre sang, Sproget var lidt blandet,
 Som paa Babels-Taarn det klang ganske reent forbandet.
 Alle sprang fra Hylterne, dandsed' med hinanden,
 Jeg var bange for at saae, nogle Bind i Panden.
 See, nu blev en Contradands underligt rangeret,
 Mange Bøger dandsed' med, skjøndt uconfirmeret. —
 Langs med Bæggen stilled' sig store Folianter,
 Det var sikkert satte Folk, eller gamle Lanter. —
 Badens Fru Grammatica, smukt forgyldt paa Bagen,
 Kom at engagere mig, jeg blev som et Lagen;
 At det krilled' i min Taa, Hjertet steg til Halsen;
 Men jeg slap. Cornelius hende bød til Balsen.
 Atlas af Pontoppidan, klædt i Svinelæder,
 Med Fru Flora danica hist i Dansen træder;
 Reisers fürgterlige Bog sprang med Iliaden;
 At det suuste skrækkeligt, som en Storm fra Gaden.
 Fra Musæet lød en Røst: "Hvad er her paa Færde?"
 Og en Landse traadte frem fulgt af tvende Sværde;
 "Schwerenoth! I lærde Pak! vil I være rolig?
 "Unde I ei Helten Ro i sin snevre Bolig?
 "Hvad er vel en lurvet Bog mod en Pantser Plade!
 "I er' kun Peermadsens Gang, vi er' Østergade!"
 Og nu hugged' Sværdet om, saa der Junker lyste,
 Det var fælt, det kan I troe, al mit Hjerte gyste,
 Bøgerne fik ogsaa Skræk, hvert et Blad jo bæved',
 Som en broget Fuglehær De til Hjemmet svæved',
 Og paa Hylterne i Hast deres Pladser søgte.
 Men hist i Musæet, ak! det langt værre spøgte.

Op af hver en Afkepot steeg de Dødes Bene,
 Uh! en Jldstrøm risled' mig gjennem hver en Scene.
 Sølfelet jeg solte mig, Døren op jeg sprænger,
 Ak, hvad seer jeg! — Rundetaarn er der ikke længer.
 Støtten liig i Don Juan Taarnet promenerte,
 Men sliig Vandring kan I tro, følt mig her generete.
 Afgrund for og Aander bag værre er end Døden,
 Maanen stod saa lastet feed, hjalp mig ei i Nøden.
 Som en Sappho stod jeg her, Binden tog i Kjolen,
 Nede Bægteren jeg saae, blaa som Martsviolten.
 Deilig var min Monolog, Ingen den kan fatte;
 Først jeg selv min Død begræd, lod mig derpaa dratte,
 Binden peeb i Marv og Been, alt mit Indre raaber,
 Men til Lykke havde jeg hos mig Hoffmannsdraaber.

Au! det var et hæsligt Stød. — — —

— — Himmel! see dog bare,

Jeg jo ligger i min Seng uden mindste Fare.
 Alt det Hele var en Drøm, Himlen være lovet!
 Læser, gid Du vaagne maa, dersom Du har sovet!

Nytaarsnat.

(Skrrevet 1826.)

— Nu sumrer Hoben i den store Stad,
 I usle Braa den Arme drømmer glad;
 Ham Matten dækker med de dunkle Binger
 Og ei han drømmer, hvad ham Dagen bringer.
 Et Nu — og Aaret synker i sin Grav,
 Det nye stiger frem af Tidens Hav —
 Seer Du hvor bleeg, hvor kraftløs Gubben staaer?
 Tolv Maaneder alt hvidnede hans Haar.
 Den korte Tid Dig ikke undre maa,
 Een Nat, blot een, kan gjøre Lokken graa,
 Farvel, Du Gubbe med Din Børneslok,
 Du gaaer til Hvile, Du har kjæmpet nok,
 Din Ild er slukket, brudt Din Vandrings-Stav,
 Snart visner ogsaa Krandsen paa Din Grav,
 Dens Blomster slagre hen i Mattens Binde; —
 Var det hiint store Maal Du vilde finde?
 Hvad hjalp nu al Din Stræben, al Din Lyst?
 Et Aar — og Døden isnede Dit Bryst.
 Bort hele Liv er jo saa brat, saa brat;
 — Et Stjerneskud i Evighedens Nat —
 Et Skridt fra Intet til et Intet atter,
 Hvad eller til — hvad ikke Tanken fatter!

See, fra den Dødes Grav et Barn fremstaaer
Med friske Blomster i det lyse Haar.

Kan Gravens Søn vel bringe Haab og Lyst?

Nei, isne vil han mangan Broders Bryst.

— Dog see hvad vil! — Hvo kan mod Aander kjæmpe?

Kun Dødens Jis kan Hjertets Flamme dæmpe! —

Phantasiestykke

i min egen Maneer.

I Himlen sidde Guds Engle smaae
 Rundt om det store Catheder,
 De sidde alle med Binger paa,
 Og blæse saa smukt i Trompeter;
 Om Aftenen lægges Trompeten bort,
 Madonna hun seer det ret gjerne,
 Saa spilles der lystigt — ei Laps eller Kort,
 Der leges med Maane og Stjerne;
 Tidt triller en Stjerne fra Himlen ud,
 Sligt kaldes paa Jorden et Stjernesud.

I Himlen er der en smuk Musik,
 Og Alt har Hjerte og Stemme;
 Man fjeder sig aldrig et Dieblif,
 Man føler, at her er man hjemme.
 Tidt flyver en lille Engle-Trop
 Herved til de jordiske Dale,
 Og bringer de sovende Smaabørn op
 Til Gud i de himmelske Sale;
 Tidt tage de ogsaa en stakkels Poet,
 At han kan fortælle den Stads han har seet.

O det er en lystig, en underlig Tour,
 Høit op over Drn, over Ugle;
 Dybt hænger Verden, det gamle Buur,
 Med sine brogede Fugle.
 Smaa-Englene synge saa peent i Chor,
 Og alle Sphærerne spille;
 O Himlen er saa stor, saa stor,
 Man føler sig ganske lille!
 Den Borne bliver et Barn igjen.
 Som Børn vi komme i Himmelen.

Svinnene.

En Dde.

Das Menschenvolk verachtet dich vergebens,
Der weise Epikur
Verspricht uns ja das höchste Glück des Lebens,
Wenn wir dir gleichen nur.

A. Blumauer.

For mangt et Sviin paa To, der spilledees paa Lire,
Ehi vil i Dag nu jeg beshynge det paa Fire.
Om hvem er mere talt? Om hvem gif flere Ord?
Nei, Svinet er en Helt, der er bekjendt paa Jord,
See vi til Mose-Lov, i den det paraderer,
(Et Djævole-Regiment, i Bugen exercerer).
Saa mangan mægtig Mand gif over i et Svæn,
Derom vi læse kan paa Græsk, som paa Latin.
Ulyssis Helteflokk vi see saa lystigt svire,
At gryntende, tilsidst, den gaaer paa alle Fire.
Ja Mange blev til Sviin, derom vi har Bested,
Men endnu mange Fleer, om hvem vi Intet veed.
Ehi rast, min Violin! lad dine Strænge bruse,
Saa at din Tordenrøst kan Recensenter knuse!
— See hist ved Bondens Gaard — o hvilken Bjergetop!
(Maaskee det var paa den, at Jeppe vaagnet op).
Rundtom er udstrøet Halm, forghldt af Solens Straaler;
At see det Farvespil mit svage Blik ei taaler!

Tys stille! hører dog, fra denne Flamme Kyst,
 Det dybe Mandedrag fra Helteflokkens Bryst.
 Der sees de Favn i Favn fostbroderligt at hvile,
 Og agte ei en Snuus paa Phobi hede Pile.
 O see! ved Bogens Rod, syv, otte, bitte Grise!
 O hvor idyllist smukt! — et Træsnit af Luise.
 Nu nærmer Pigen sig, det er en Hebe fin,
 Hun bringer Maden frem til sine kjære Sviin,
 Da reiser Flokken sig, som Helte frem de lyne.
 (O see, der er en Galt, med Orden paa sin Tryne!)
 Til Taffel gaae de nu, jeg troer det skeer paa Spansk,
 Samtalen føre de, som store Folk, paa Fransk. —
 Snart lyder Herrebud, det dem til Skoven kalder,
 At vinde Egekrands, hvor Olden moden falder;
 Da bruges Trynerne, som Sabel og som Spade,
 Saa Alférne i Hast tye hen til Bondens Lade;
 Og underfuld Musik af hver en Fugletunge,
 Man seer de gamle Sviin at sværme med de unge.
 Dog, ak! jeg er for svag, jeg kan det ei fortælle,
 Der Stof til Epos er, og borgerlig Novelle.
 Hver offerer Blodet jo til Vølse for sit Land,
 O svar mig Menneſke! Hvad Meer gjør nogen Mand?
 Dog mistkjendt, haanet, her de arme Stakler gaae!
 Og deres Længsel — ak! — ſlet Ingen vil forſtaae.
 De grusomt bløde maae for Slagterkniven lang;
 O hjerteskjærende er deres Svanesang.
 De døe — — — Mit Die, ak! af Taarer bliver salt,
 Thi hvad jeg føler nu har Ingen ret fortalt.
 Jeg kan for Graad ei meer paa Violinen spille,
 "La vie est un combat;" "Das Grab ist tief und stille."

V a n d r e r = L i b.

Gaardhunden gøer — dens Tænder ere saa skarpe.
 En Kvinde træder i Forstuen ind,
 Af Armod sidder paa Kjole og Kind,
 Hun synger og spiller paa Harpe.

En ussel Hest bag Gjerdet søger sit Foder;
 Hift holder Bognen med Dyne og Skuur,
 Der sidder Manden i Guds Natur
 Med Barnet som skriger paa Moder.

Han kysker lidt og kniber til Forandring;
 Snart kommer Kvinden med Penge og Brød,
 Saa dier hun Barnet paa sit Skjød,
 Mens Manden bereder til Vandring.

Det døende Barn.

Moder, jeg er træt, nu vil jeg sove,
 Lad mig ved Dit Hjerte slumre ind;
 Græd dog ei, det maa Du først mig love,
 Thi Din Taare brænder paa min Kind.
 Her er koldt og ude Stormen truer,
 Men i Drømme, der er Alt saa smukt,
 Og de søde Englebørn jeg stuer,
 Naar jeg har det trætte Døe lukt.

Moder, seer Du Englen ved min Side?
 Hører Du den deilige Musik?
 See han har to Binger smukke hvide,
 Dem han sikkert af vor Herre fik.
 Grønt og Gult og Rødt for Diet svæber,
 Det er Blomster Engelen udstrøjer!
 Saaer jeg ogsaa Binger mens jeg lever,
 Eller, Moder, saaer jeg naar jeg døer?

Hvorfor trykker saa Du mine Hænder?
 Hvorfor lægger Du din Kind til min?
 Den er vaad, og dog som Ild den brænder,
 Moder, jeg vil altid være Din!
 Men saa maa Du ikke længer sukke,
 Græder Du, saa græder jeg med Dig,
 D, jeg er saa træt! — maa Diet lukke —
 — Moder — see! nu kysser Englen mig!

G r a a t = V e i r.

Den vaade Taage hænger dorst over Mark og By,
 Det gider ikke regne engang fra sorten Sky;
 Selv Gaardens Vender ligge saa taus hver og een,
 Med Hovedet bag Vingen og ligne Kampesteen.
 Ja Bedstemøer i Stolen smaanikker, sover ind,
 Den smukke Datterdatter med Haanden under Kind,
 Har gabet fire Gange, jeg veed hvad det spaaer,
 See, over Brystet falder det lange gule Haar;
 Jeg selv sidder søvnig med Benene paatvers,
 Jeg gider ikke læse i mine egne Vers!

Kunstner = Livet.

Naf Rokken snurrede Kanarifuglen sang,
 Paa Gulvet Katten sprang,
 (Det var et godt, et velopdraget Dyr).
 Den gamle Bedstemoer fortalte Eventyr,
 Og Drengen lyttet gjerne,
 Thi Eventyr kun spogte i hans Hjerne.
 Af, Tiden løb med alt for raske Skridt,
 Ja tidt
 Slog Aftenklokken allerede ni,
 Før Eventyret ganske var forbi,
 Da fik han Plads i Bedstemoers Alkove,
 Men kunde ei de første Timer sove;
 Der var saa meget jo, at grunde paa.
 Saaledes just en Sommernat han laae,
 Da banker det paa Ruden,
 Og stjon som Elskovs-Guden,
 En lille Dreng paa Gulvet for ham staaer,
 Med Grønt og Blomster i sit gule Haar.
 Fra Skuldren hæve sig to store gyldne Binger,
 Og deiligt Legetoi den Lille med sig bringer.
 O hvilken Fryd! af Glæde Diet flammer;
 Det lille, snevre Kammer

Er snart forladt.

Alt er saa smukt jo i den maaneklare Nat.

Sødt dufter Skovens friske grønne Krands,

Smaa-Alferne forlyste sig med Dands;

I Høien røre sig de gamle Kjæmpebeen;

Laus sidder Anden paa sin Bautasteen

Og fremad stuer,

Men med sin Engel, Barnet ikke gruer.

De lege begge froe i Skovens Sale,

Hvert Træ, hver Blomst kan tale,

Og Fuglen synger smukt om hvad den saae

I fjerne Riger og i Lustens Blaa.

De gamle Kjæmpe-Høie

Sig aabne for hans Døie;

Smaa-Puslinger, knap som en Finger lange,

Arbejde dybt i Jordens snevre Gange.

Alt stuer han, og føler sig saa glad,

Men Dagen gryer — nu maae de skilles ad.

"Farvel! Farvel!"

Men næste Aftengvæl

Den Fremmede igjen til Drengen kommer;

Saa gaaer det fort i Vinter og i Sommer.

Snart bygges Babeltaarne, Ridderflotte,

Snart leger han med Alfen i hans Grotte,

Tidt laaner den ham sine gyldne Binger,

Da svinger

Han sig til Himlen, som en Kjæmpe-Ørn,

Og leger med de glade Engle-Børn.

Han stuer Verden, høit fra Himlens hvalte,

Og Alt hvad Bedstemoer fortalte.

Saa svinde Barndoms salige Minutter.

Man i en Skole Drengbarnet putter,

Tilspærrer Vinduet med Grammatik og Gloser;

Kortsagt man skoser

Den Lille, som i Natten gjør Besitter,

Af han tilsidst kun gjennem Ruden titter

Til Drengen, som nu bliver lang og stor.

— Snart døer den gamle Bedstemøer,

Dg hende følger Fader, følger Moder,

Han har ei Søster meer, ei heller Broder,

Forladt staaer Drengen da i Sorgens Tanker,

Da banker

Det atter paa det lille Vindues Rude,

Dg ude

Den Lille staaer, han vinker — men forsvinder. —

Da vaagne alle Barndoms søde Minder,

Han vil den Lille søge,

Der hiit forsvandt bag Skovens dunkle Bøge.

Bort med Taare, bort med Suk!

Verden er saa lys og smuk.

Stjernen blinker fra det Blaae;

Gud er med os hvor vi gaae!

Forboven

Han stiger ind i Livet, ind i Skoven

Hvor før, som Barn, han med den Lille vandret;

Men, af! det Hele har sig reent forandret.

Stolt kneise Skovens grønne Træer med deres stive

Naffer,

Som Lapse sveie Pilene i grønne Snørlivs Frakker.

Der vanke mange Stød og Smæk, der kan faae til at
 sukke,
 Min Søn, vil Du i Verden frem, Du krybe maa og
 bukke.

Stort Selskab der i Skoven er, af Dyr paa to og flere;
 O Gud, hvor der er mange Gjæs, og andet saadant
 mere!

Dumpappe, Ravn, Stær og Sligt, man seer i Hviden
 bygge;

Den flette Urt i Solskin staaer, den bedste tidt i Skygge.
 Igjennem Tjørn og Krat

Han vandrer stille fremad, Dag og Nat,
 Men hvad han søger finder han dog ikke,
 Og Skoven leer kun af hans vaade Blikke.

Men Stjernen funkler klart paa Himlens Kyst,
 "En mægtig Tanke vaagner i hans Bryst,
 "Her vil jeg," siger han, "i Skovens Skygge
 "Et Tempel bygge;

"Dets Altar smykkes skal med Baarens grønne Blommer,
 "Maaskee da, Englen atter til mig kommer!"

— Snart hvælver sig den stolte Tempelhal,
 Og Drglet bruser gjennem Skov og Dal.

Forundret Alfen titter
 Bag Buskens grønne Gitter,
 Den hele Skov

Istemmer høit den store Kunstners Lov;
 Men Vedderkoppen væver Dag og Nat,
 Til han om Templet faaer en Bønning sat;
 Der komme flere, slige Recensenter,
 Og uden Complimenter,

Giftige og fule,
 Det store Hele, De i Bæv vil skjule.
 Natuglen glad med sine Vinger slaaer,
 I Laage Templet staaer.
 Ei længer Guldet reent i Solen spiller,
 Det kan kun skimtes gennem Sandheds Brillen,
 Og de er' tabt' fra Loven indtil Nyggen,
 Kun Slangen løber om med dem paa Ryggen.
 — I Glemsels Nat det bedste Blomster visner,
 Det varme Hjerter isner.
 Men Tiden kommer snart paa Stormens Vinger,
 Da synker Laagen, Bæven springer,
 I Djorn og Krat, nu Vedderkoppen skjælver,
 Og Templet atter klart mod Himlen hvælver,
 Da strømmer Skaren til, og jubler i det Høie,
 Men længst er bristet alt den store Kunstners Die.

Det toner over Tidens Volgehav.
 Som Bautasteen staaer Templet paa hans Grav.

Dykker = Klokken.

Et Eventyr paa Havets Bund.

Det var i Aaret — — at! nu kan jeg Aaret ikke huske;
 Men Maanen skinnede ret smukt paa Træer og paa Buske.
 Vor Jord er intet Paradiis; som Praas tidt Lykken lyser;
 Om Sommeren man har for hedt, om Vinteren man
 fryser.

At melde i en Elegie, hvor tidt vi her maa græde,
 Det nytter jo til ingen Ting, kan ei en Christen glæde.
 Det var i Aaret, som De veed, jeg ei kan rigtig huske,
 Jeg gik om Astenen en Tour imellem Krat og Buske;
 Det hele Liv stod klart for mig, men jeg var ei fornøiet;
 Dog mueligt var det Nordens Bind, der fik mig Band
 i Diet.

En Tanke gik, en anden kom, og, for mig kort at fatte,
 Tilsidst jeg paa en Kampesteen mig tæt ved Havet satte.
 I Jlden er der lidt for hedt, paa Jord, som sagt, man
 fryser,

Og stige i en Luftballon — — nei! nei! mit Hjerte ghyser;
 Dog mueligt at paa Havets Bund i sikke Dykker-Klokker
 Sit Liv man paa Cothurner gaaer, og ei, som her, paa
 Soffer.

Saa tænkte jeg, og Reisen blev til næste Dag beløvet,
 I Dykker-Klokker, som man veed, kan vandres gennem
 Havet).

— Af klart Krystal var Klokken støbt, de Svende frem
den trække,

Tilskuere paa Kysten stod, en lang, en broget Række.
Snart var det Hele bragt i Stand, jeg sad saa luunt
derinde,

Nugleed da Snoren, Tridsen peeb, jeg blev saa sær i Sinde,
For Diet var det sort, som Nat, og Lusten pressed' saare,
Den trykkede som Hjertets Sorg, der lettes ei ved Taare.
Det var, som Stormens Orgel slog — jeg kan det aldrig
glemme!

Som naar i Orknen en Orkan med Rovdyr blander
Stemme.

— Men snart jeg blev til Tingen vant, og dette saae jeg
gjærne;

Hvit over mig var ravnensort, det bruste i det Fjerne.
Der Solen stod saa rød og stor, men ei med mindste
Straale.

Saa at man uden sværtet Glas "ihr' Høheit" kunde taale.
Mig syntes Stjernehimlen hist i sin Studenter-Kjole
Lig Aften af et brændt Papir, hvor Smaa-Børn gaae af
Skole.

— Rundt om mig klarede det op, jeg hørte Fiske bande,
Hver Gang de paa min Klokke løb og stødte deres Pande.
Men Skjebnen, ak! det stemme Skarn, misundte mig min
Glæde,

Dg som en Sværdfisk var hun nu ved Klokkens Snor
tilstæde,

Dg hurtigt gif det: "klip! klip! klip! ras! skar hun Snoren
over;

Der sad jeg i min Klokke net, dybt under Havets Bover

Men siger den syv Svaner op, den bliver en Gift behænde,
paa tvende,

Maar Giften vover Svanens Bund, den gaar som vi
Zittst jeg Zingene begreb, som her jeg nu forunder.
Lort og Skinder;

Man spang, man som, men Gift det var, Mafreler,
Hoffe.

Dog vandt omring mig saae jeg fun en Mængde Gift sig
Dg nu med eet de springe op i Beter mod min Hoffe,
Et Luftsyn eller en Comet jeg foretom dem tiffert;

Stiffert,
Gift stod en Mængde lærde Golt, som saae paa mig med
Da vandt i Lanterne mig hvor Agnete med Undine.
Omadviger gif paa Gaderne med Sbarler superfine,
Som frugter hang paa Ørenene paa purre Muslingfaler.
Gifstaae en Stov, halv ved, halv hvid, af dellige Coraller,
Jeg Damer saae spaldere der med store Pavaapher.

Byer,
Dybt under mig var Byerg og Dal med Stove samt med
Den første havde Lime jeg som flagen var paa Munden.
Hf Sereje! af Sereje! Svad saae jeg dog paa Bunden!
Daa blev jeg af den Rentensjed, og aabned' mine Biffte.
Den Lime gif, der gif vel tre, men Døden som dog tffe,
"Und immer weiter, hop! hop! hop!" foruden Mast og Spille.
Den foer, ret som med Øtra=Post, vist sine tybe Wille,
Jeg luffede mit Die til, og lod saa Skoffen soomme.
Strømme,

Men Skoffen sant dog ei endnu, den blev paa Svanets
Jeg trefled' mig: Du fan fun doe, see det er her det Sele.
Høst blev jeg bed, saa blev jeg sold, saa lidt af begge Dele,

Da Sligt jeg saae, jeg blev saa sær, jeg hørte Hjertet banke,
 Og i mit Hoved kom, maaskee, den lidt bizarre Tanke,
 Om ligerviis ei Mennesket, som hist paa Jord spadserer,
 Naar han i Himlen trækker op, som Flynder debuterer.
 Thi naar vi see paa Tingen ret, vi ere Fisk i Grunden,
 Den hele Luft er som et Hav, og Jorden er jo Bunden.
 Med eet min Klokke nedad foer, den blev fortung for
 Bandet.

Og som Münchhausens Hest den hang paa Klokkespiret
 strandet.

Dernede holdte Bandet op, det hvilede paa Buer,
 Band-Piller bar det hele Hav — (det Syn endnu jeg skuer).
 Den Vægter traf mig ved mit Been, saa jeg gled ud af
 Klokken,

I Taarnet løb nu Alle op, og jeg stod midt for Flokken.
 Man sølte paa mig, undred' sig, men snarlig man opdager,
 Jeg var et ægte Menneske; slemt stod nu mine Sager.
 De raadslog, ak! tilsidst paa Fransk udbrød et mandligt
 Bøsen,

(Tilgiv, at han for Rimets Skyld lidt snøblede med
 Næsen):

"Du er den første, som til os vi levende saae vandre,
 Nu kan Du see, at Torst og Sild er meer end Du og andre.
 Frygt ei, at vi vil æde Dig, nei Ingen her det lyster;
 Først naar vi gaae fra Dybet op og søge Landets Kyster,
 Os smitter eders glubste Sind, vi æde da vor Næste,
 Som fordem eders Adelsmænd og de catholste Præste.
 Døe maa og skal Du, det er vist, selv om Du Guld kan
 græde,

Thi ret paa cannibalsk Maneer hist oppe I os æde.

Ha! Hævn er sød. — Vi har en Flod, som bruser frem med
 Jorden,
 Den kaldes Lethe her til Lands og kommer ned fra Jorden;
 Der skal nu ned hver Draabe, der har Himmelen forbandet,
 Tidt har den næsten druknet os, som dog er vandt til
 Bandet!" —

Han taug, — og nu led der et Brøl, saadan à la Spontini!
 En Hvirvel fuld af dyb Effect, som Skadens af Rossini.
 Soldaterne fra Bagten kom, her stod jeg som en Synder,
 Min Dommer sagde mig Farvel og gif — (det var en
 Flynder).

— Nu blev jeg ud af Byen ført, fulgt af en talrig Skare;
 Een peeb, een freeg, de Gamle græd og bad: "Gud os
 bevare!"

Snart var jeg ved det store Maal, man bandt mig Been og
 Hænder,

Jeg blev saa kold, en Tappenstreg slog alle mine Tænder.
 Men det var kun et Dieblif, snart kom min Ro tilbage,
 En herlig Hvile ventede paa mange tunge Dage
 Bort Liv er kun en Morgendrøm, hvori vi tidt maa græde,
 Er Natten endt, vi vaagne skal til Livets bedre Glæde.
 Paa Jorden savner ingen mig, jeg stod jo der saa ene,
 Bruus derfor, Elv, din vilde Strøm hen over mine Bene.
 Jeg saae hvor Floden rullede fra Klippens dybe Hule;
 Med broget Skjær de Bolger steeg, de hvide var' og gule.
 Dog længe stod jeg ei paa Land, barst tog man mig i
 Frakken,

Og hovedkulds i Floden ned jeg styrtede fra Bakken.
 Igjennem Bandet vidste jeg bestemt jeg maatte fare,
 Dog følte jeg til intet Band — (at sige af det klare).

Paa Bunden laae jeg taus en Stund, slukt var ei Livets
Kjerte,

Jeg laae i deiligt blødt Papir og lugted' Trykker Sværte.
Bed alle Recensenter! ja ved alle høse Krager!
Den hele Flod det saae jeg nu, bestod af trykte Sager.

Leiligheds-Bers i alle Sprog, Tragedier, Romaner,
Loptaler, Kroniker med meer; kort, lidt for alle Ganer. —
Paa Flodens Bund jeg mærkede til nogle skarpe Kanter,
Dg sandt da, at her brolagt var med lærde Folianter.
Boghandlere — at sige Skrog — som Fiske flød i Vandet,
Dg søsyg blev jeg, som jeg ret befikket' et og andet —
En Time gif — man trak mig op; jeg kan det ei beskrive,
Hvor alle nu som Stene stod, fordi jeg var i Live.
"Et Underværk! en hellig Mand!" saa raabte alle Munde,
Man faldt paa Knæ, jeg bukkede saa godt jeg Staffel
kunde,

Thi Fod og Haand jo bunden var, men snart min Lænke
springer,

Dg som en Helt i høi Triumph man mig til Byen bringer.
Man snakkede nu ud og ind, som jo enhver kan vide,
Til sidst to Dommere kom frem, saa livlige, saa blide.

"En mægtig Haand bestjærmer Dig," saa talede de begge,
"Sligt alt vi anede den Gang, vi saae Dig i Din Snekke;
"Men nu vi see det tydeligt, hver Mand vil om det rime,
"At i det ægte Vand Du var lys levende en Time!

"Bliv her hos os, ifald Du vil, hvis ei, vi paa vor Snekke,
"Naar Du det ønsker, bringe Dig til Dine Brødres Række!"

Glad blev jeg som en Candidat, der venter Non, den
Staffel!

Men faaer et Præ, o søde Fryd! — Alt var som et Mirakel.

Jeg loved' ham at blive der som Gæst i nogle Dage,
 Men siden vilde rigtig nok jeg allerhelst tilbage. —
 Man viste mig den hele Stad, dens Kirker og dens Slotte,
 Musæet havde mange Ting, som Diet kunde gotte.
 Langs Bæggen stod opstillet smukt, i militairist Orden,
 Hver druknet Pige eller Mand, som fordum gif paa Jorden.
 Her Olaf Trygvesson jeg saae, der Sappho med sin Lyre,
 De vare stopped' ud med Tang, og holdtes meget dyre.
 Theatret vel var uden Tag, dog sad man luunt derinde,
 Træk, Regn og Slud alene kom ved visse Norden Vinde.
 Korsridderne man spillede (det overalt behager) —
 Til Efterspil: Kong Salomon og Jørgen Hattemager.
 Jeg i Parkettet Damer saae fra alle Nabo-Byer,
 Som bar paa Hovedet, for Regn, uhyre Paraplyer.
 Smaa-Herrer recenserede, rask løb de bitte Tunger,
 Men gjennem Klæderne jeg saae, de vare Torste-Unger.
 Til Aften-Thee et cetera, jeg indbudt blev med Tre,
 Her saae jeg Byens Skjønne ret og kunde meget lære;
 Een talte kun om Pynt og Stads, selv var hun meget
 broget,
 To Andre førte lærd Dispyt, det klang som Sanscritsproget.
 Een brugte mange franske Ord, og trak dertil paa Næsen,
 Undskyldes kan det, thi hun var nys sluppet fra Francaisen.
 Een med sin Tunges Nagekniv barbeerte Folk i Nakkem,
 En Anden maalte Mandens Bærd, som Klædet var i
 Frakken,
 — Solv-Lamper hang paa hver en Green i Havens
 Buegange,
 For Fugle hang Snuusdaaser der, og spilled' smukke
 Sange.

Jeg gjennem Havet Naanen saae, ei bleg, nei grøn som
Sivet,

Da kom en Nøe, det var en Al, saa slutter jeg fra Livet.
Hun havde ret studeert Petrark, og sukkede Sonetter,
Rundt om os blev det mere lyst ved Dinenes Raketter.
"Gaae ei tilbage," sagde hun, "bliv her, tom Elskovs
Bøger!

Hist ændses ei Dit lille h med sine tvende Streger.
Hør hvad jeg spaaer: gaaer Du derop og vover Bers at
lave,
Da venter Dig kun Skjænd og Stød, tilsidst en sulten
Mave;

En Plageaand vil følge Dig og nøde til at skrive,
Men tro Du mig, Din Digterfrands vil kun af Tidslær
blive.

Bær min! siig, Du er Kotzebue, som Sand tragediseerte,
Hvad eller skriv Fortællinger af Claren ercerpeerte;
Jeg lafontainisk elsker Dig — Farvel! jeg gaaer at græde."
Nei, tænkte jeg, nu maa Du op, hun skræmmede Din
Glæde;

Vel har jeg ingen Frønder hist, og let jeg kan forsage,
Dog Himlen staaer med Stjerner smaae, som før i bedre
Dage.

Lad Verden smile fornemt kun ad Barnets gyldne
Drømme,
Før Socrates sin Himmel vandt, han maatte Giften
tømme.

Men planter jeg kun Tidslær hist, Gud veed, det gjør saa
Mange,
Bør ogsaa Tidslær frandse mig for mine flette Sange.

Farvel Du Hav! — Hift, for en Stund, dog glattes Sor-
gens Rune.

Ved Nanna's barnlig fromme Sind, ved Jette's Vid
og Lune.

Tilbagereisen blev bestemt ved aarle Morgenrøde,
Skjult laae det dog i Skjæbnens Bog hvad end mig kunde
møde.

Det hele ædle Publikum sig spændte for min Klokke.
Madamer, Fruer, Frøkener, ja hele Jomfru-Flokke,
Og Cavalerer, ja min Tro! en deilig broget Brimmel.
Igjennem een af Pillerne man steeg til Havets Himmel.
Aborren var min Adjutant, den er lidt krum i Ryggen,
I Nytt han var fra Top til Taa, kun lidt var Hatte-Skyggen.
Syn Favne var tilbagelagt, thi hurtigt frem vi fore,
(Tillad jeg bruger her en Stump af Bùrgers Leonore):
"Ha sieh! ha sieh! im Augenblick, hu, hu! ein gräßlich
Wunder!"

Al Fiskepynten, "Stück für Stück, fiel ab wie mürber
Zunder."

Rødspætter, Flynder, Sild og Torsk, samt Hornfisk og
Makreler

Nu skyde Klokken frem i Hast, dem ædel Drift besjeler.
Jeg kom i Land, hød dem Farvel, min Taare randt paa
Kinden,

Dog beed en Mal mig i mit Been — (det var vist
Elskerinden).

Her staaer jeg da. Den kolde Vind mig skarpt om Dret
blæser.

Jeg haaber, ingen spiser Fisk, som dette Carmen læser.

Ved en Tragedies Dødsfald.

— — leicht ging er aus dem Leben —
 Sein Bisphen Geist, das war leicht aufzugeben.

Richard Rvos.

Forleden Aften — saadan Klokken ni,
 Var det forbi!

Alt længe sølte vi det Enden blev,
 Om selv din Fader dig Recepter skrev.

Du arme Barn, født i det kolde Nord,

Du var for let og tynd for denne Jord!

En Aftenstorm dig sløitede ihjel —

Farvel! Farvel!

Hvit paa din Grav skal blæses med Trompeter.

See, tretten Gange See de yngre Poeter!!!

Aften = Landskab.

See Solen gaaer ned i det deiligste Rødt,
 I Stacker staaer Høet og duster saa sødt.
 En Bonde gaaer hjem med Lee paa sin Ryg,
 I Lufften dandse de surrende Myg.
 Ved Landsbyen ligger en Kjempehøi,
 Der hører man Ungdommens jublende Støi;
 De løbe omkring mellem Busk og Krat,
 Og lege Tagfat.

Høit kneiser ved Degnens Huus et Træ,
 Der sidder den Gamle med Børn og Fæ;
 En Røvebælg hænger paa Træets Green,
 I Toppen kneiser Stork Langebeen.
 Men Gadekjæret er blevet en Vjøs,
 Dog vandes der Heste af Karl og Knøs;
 De fløite og synge til Frøernes Dvæk,
 Og ride saa væk.

Hift lege to Børn med Sundheds Kind,
 De ridse i Jorden med en Pind,
 De ridse sig Gaard og Høienloft,
 Mens Moder lapper paa Faders Koft.

Smukt lyder fra Taarnet Klokkens Klang;
 En Bonde synger sin Aftensang,
 Og Børnene fromt om Bordet staae,
 Ret som Engle smaae.

Ved Kirkegaards-Muren hvor Hindbærret groer,
 Der sidder paa Stenen en gammel Noer;
 Bag Huen man skimter det sølvgraae Haar,
 En Bøtte med Mælk ved Fodderne staaer;
 Sin Støttestav holder hun paa sit Stjød,
 Jeg troer hun spiser det tørre Brød.
 Bag Muren sidde de Elskende to — —
 O lad dem ha' Ro! —

C o m e t e n .

Et Sagn.

Da Sol stod op, og alle Nattens Terner
 (Eg mener Stjerner)
 Med Hast igjennem Himlens Porte flyede,
 En Skræder sad paa Bordet alt og syede.
 Ved Siden af ham stod et simpelt Fad
 Med Mad.

Dog nei! man saae Ruiner kun paa Bunden,
 Den tykke Mælk var dybt i Helten svunden,
 Mens Nattergalen slog i Bøgelunden.

— Med roligt Sind

Han tænkte nu saa fromt paa Jngenting.

Da nærmer, bondeflædt, sig Skjæbnens Dronning,
 Og sælger ham en Krukke fyldt med Honning.

— Bag Hylde træet sad' de Alfesruer

Med Graad paa Kind,

Dg for at frelse fløi de nu som Fluer
 I Stuen ind,

Dg summede en Sang for Heltens Dre,

Hvis Mening var: "Du maa ei Krukken røre."

Men barsk af Bæsen,

Han slog dem med en ulden Lap i Næsen,

Hver Gang de kom;
 Selv spiste han til Krukken reent var tom.
 Nu gif der, kan jeg tænke, et Qvarteer,
 Maaskee lidt meer,
 — Dog Tiden her gjør ikke stort til Sagen;
 Da — af, han vidste selv ei hvad,
 Den arme Mand, som han paa Bordet sad
 I lovligt Kald, blev ganske som et Lagen;
 I Løben beed han med de gule Tænder,
 Og begge Hænder
 Mekanisk greb' om de bespændte Lænder,
 Thi dybt derinde
 Jog Boreas med alle sine Binde,
 Tambourmajoren, tretten Niagarer,
 Smaaе Djævle-Skarer
 Og meget Andet som jeg ei kan huske.
 Han følte det at pine, save, ruske;
 Da kom hans Huustroe fra det nære Kammer,
 Saaе al hans Jammer,
 Og spurgte ømt: "hvad er Dig vederfaret?"
 Men "au!" og "au!" og atter, "au!" var Svaret.
 — En Stund hun hører Mandens dybe Sukke,
 Nu seer hun Fadet og den tomme Krukke,
 Da aner hun — men gyser endnu mere.
 "En Mavesnaps kan ene ham curere!"
 "Al bleeg som Døden
 "Han sidder paa sit Bord i Morgenrøden!"
 Saa taler hun, og flyver let som Skovens Hind,
 I fire Spring paa Apotheket ind,

Men stum som Fisken,
 En Niobe, hun staaer saa bleg ved Disken.
 End gif et langt Minut,
 Før Avothekets snilde Substitut
 Forstod Mimikken,
 Og søgte nu paa Hylben efter Drikken.
 Da Bee! Hvad har ei Fanden at bestille,
 Hvit under Loftet hang en støvet Krokodille,
 Der gav ham paa Organet for hans Snille
 Et saadant Smæk,
 Saa hele Substitutten fik et Knæk.
 — I Hast han nu Madammen expederter,
 Men af, leverte
 Slig brændbar Luft, som man for Luftballoner laver.
 Men ei for Skræder=Maver.
 Og med en Fart
 Hun var i Hjemmet snart,
 Og rakte Manden Glasfen fyldt med Drikken.
 Men knap til Livs han fik den,
 Før neppe selv han kunde sig forstaae;
 Det var som om han havde Vinger paa.
 "Af hvad er det! af hvad er det!"
 Udbrød han. "See hvor jeg er let!
 "Saa flink til Beens, — jeg troer jeg svæver!"
 — Men Skræderkonen bæver,
 Thi som han gjør fra Bordet lette Hov,
 Gaaer Vinduet op,
 Og som en Luftbalon han gjennem Lusten stiger.
 Hvit Qvinden skriger,

Men kjøndt hun reiser sig fortviolet paa sin Laae,
 Kan hun dog ei den arme Skræder naae.
 — O hvilket Syn! han svæver over Byen,
 Og svinder som et Stjernesud bag Skyen. —

— — Tre lange Uger gaae med Suk og Graad.
 Nymaanen seiler som en gylden Baad
 Paa Himlens Ocean; med vaade Blikke
 Hun stuer did — men af! han er der ikke.
 Hun havde tænkt: han kommer nok med Maanen.
 Men ei han kom. — thi falder hun i Daanen.
 Det gif vel siden over,
 Men ikkun lidet hun om Natten sover,
 Thi vaagen og i Drømme,
 Hun seer sin Skræder høit paa Lustens Strømme.
 — En Aften sad hun efter vante Skik
 Med Laare-Blik,
 Mens Tappenstregen lystigt lod i Staden;
 Da høres Larm paa Gaden;
 Hun seer derud — af, stor er Folkevrimlen,
 Thi høit paa Himlen
 Der staaer en stor, en underlig Comet,
 Hviß Mage ei de ældste Folk har seet.
 Om Pest, om Krig og Hungersnød man taler,
 Thi see, Cometen den har tvende Haler.
 — De Lærde strømme til fra alle Kanter,
 Befee den i Qvadranter,
 Udregne dens excentriske Ellipser,
 Men knipser

Til sidst hinanden arrigt over Næsen,
 Thi man er ueens om Cometens Bæsen.
 Dens Astronomer
 Beskrive den i flere tykke Tomer;
 I Bladene de slaae hinandens Ære,
 Den hele Stad
 Forglemmer Søvn og Mad,
 Selv Raadet tænker paa hvordan det dog kan være.
 Da pludseligt Cometen
 Nær havde rammet Raadet i Planeten,
 Thi den med eet faldt ned fra Himmel-Scenen,
 Og laae beskedent midt i Rendestenen.
 — Fra Øster og fra Vester
 Løb Folket til at see de sjeldne Rester,
 Selv Skræderkongen med sin vaade Kind,
 Kom til og rørte i den med en Pind,
 For af de brutte Dele
 At faae et klart Begreb om Tingens Hele.
 Men som nu Alle søge rundt omkring,
 Hun støder paa et Spænde og en Ring;
 Ved dette Syn hun raaber høit og græder:
 "Af! Jømeni! Cometen er min Skræder!
 "Det er hans Spænde! det er hans Ring!
 "Men af ham selv er der Jugenting!!!"

S j æ l e n .

"Unendlichkeit kann nur das Wesen ahnen,
"Das zur Unendlichkeit erkoren ist."

Urania von Liedge.

Kraft, som i vort Indre lever,
Men ei tolkes kan med Ord,
Du som os til Himlen hæver,
Aldre Støvet her paa Jord,
Er Du vel en Guddoms Aand,
Som forvildet sank fra Himlen,
Dg nu under Støvets Baand,
I en mægtig Kamp og Svimsen
Benter paa den nye Vinge,
Der skal Dig til Hjemmet bringe?

Ingen fatter Dig, Du Høie!
Du jo selv Dig ei forstaaer;
Drømme svæve for Dit Die
Dg en Evighed Dig spaaer.
Naar den sidste Time slaaer,
Naar den tunge Jord=Dragt falder,

Hvor hen mon vel Veien gaaer?
 Hvor mon Herren Dig da kalder?
 Straaler da for Dig i Doden
 Evig Dag bag Aftenrøden?

Skal Du her paa Jorden leve,
 Stjøndt dit Støv er bragt til Ro?
 Skal usynlig Du omsvæve,
 Og hos Dine Kjære Boe?
 Skal Du see det Frø sig hæve,
 Som Din Haand har her nedlagt?
 Skal Du fra dets Krone svæve
 I en større Himmel-Pragt?
 Skal Du end herneløden stue
 Større Glimt af Almagts Lue?

Skal Du kunne høit udtale
 Hver en Tanke i Dit Bryst?
 Svinge Dig fra Jordens Dale
 Til den høie Himmelskyst?
 Vil da lyst for Blikket staae
 Hvad ei Støvet kunde fatte?
 Skal som Tanken Du udgaae,
 Skue alle Jordens Skatte,
 Og i Mand-Brimlens Klynge
 Ære, Priis, Alherren synge?

Eller skal Du dristigt svinge
 Dig i det umaalte Blaae?
 Høre Sphærerne at klinge,

Dg den dybe Klang forstaae?
 Eller er det i det Fjerne,
 Høit, hist under Nattens Blaae,
 At Du paa en venlig Stjerne
 Først fra Støvet luttres maae,
 For Du med de Engle glade,
 Kan Dig i Guds Straaler bade?

Eller — nei! — ha føle Tanke! —
 Aand forgik Du ved vor Død?
 Skal saa kort mit Hjerte banke,
 Dg forgaae i Intets Skjød?
 O hvi maatte Du da brænde
 Efter Himlens høie Fred?
 Hvorfor mon da Herren tænde
 Anelse om Evighed?
 "Lev og nyd," blev da, o Gud,
 Livets store, sande Bud.

Nei, o Aand! Du lever! lever!
 Ellers var jo Gud ei Gud;
 Til en Salighed Du svæver,
 Som kun Engle stamme ud.
 Som paa Tankens stærke Vinge
 Du kan her hver Gjenstand naae,
 Skal, som Aand Du fri Dig svinge,
 Skue Alt, og Alt forstaae.
 Fortid, Nutid, Fremtid skue,
 Hist hvor ingen Storme true.

R e c e n s i o n .

Vel rødmer Land og Hav ret smukt i Aftenssolens
 Flamme,
 Men af, Maneren mærker man bestandig er den samme.
 Original er Solen ei, hvad saa den er forresten,
 Bestandig staaer den op i Øst, og synker ned i Vesten;
 Saa komme Nattens Stjerner frem, men man sig
 ret maa harme,
 De skinne vel, men Alt er koldt, der er ei Liv, ei Varme!
 En Nattergal ret snurrit slaer sin Trille hist bag
 Muren,
 Men der er ei Methode i, det er jo reent Naturen;
 Desuden er den alfor ung, har neppe Duun paa Hagen,
 Og havde Sangen ingen Feil, saa sang den nok om
 Dagen.
 Nu staaer da ogsaa Maanen op, og den er ei saa
 ilde;
 Var den dog bare altid rund, og ikke stifte vilde.
 Høit stummer Bølgen, men for stærkt, den maa sig
 moderere —
 — Det Hele røber vel Genie, men heller ikke mere!

Tyvekægten.

I Buggen ligger det spæde Noer,
 Det sover saa trygt og stille;
 Moderen læser et Fader vor,
 En Engel hun seer i den Lille.

Omt hun kysser hans runde Kind
 Og glemmer hver jordist Smerte,
 Drømmer saa sødt i Fremtid ind;
 Saa drømmer hver Moder-Hjerte.

Men Ravnens kommer med al sin Slægt,
 Og synger bag Ruden sin Bise:
 "Din Engel bliver en Tyvekægt,
 "Og vi skal Engelen spise!"

Ingenting og Noget.

Hør nu en Sang om Ingenting!
 Ja, Ingenting er Skroget;
 Men, pyntet lidt med Klang og Kling,
 Den bliver mueligt Noget.

Før Chaos var der Ingenting;
 Nu blev af Intet Noget.
 Herr Adam løb blandt Fæ omkring;
 Jeg ynker salig Fjoget.

Han manglede just Ingenting;
 Dog savnede han Noget.
 Træt sov han i sin Kasseking,
 Og drømte der heelt broget.

Og Ein, Zwey, Drey, nu i et Spring
 Fløi af et Ribbeen kroget
 En sær forunderlig Smaa-Ting,
 Der dog saae ud som Noget.

Men, ak! min Sang faaer jo et Sving,
 Som var der Lidt paa Skroget;
 Jeg lovede jo Ingenting.
 Og her — — ja, fik I Noget?

Klintekorset paa Aöen.

Det er en lys, en deilig Sommernat;
 En Jæger vandrer mellem Klintens Krat,
 Han er saa bleg, af! Sorgen tungt ham nager.
 Med Jæger-Lasse og med ladt Gevær
 Han vandrer Skrænten nær,
 Mens Hunden rundt i store Kredse jager.
 — Just denne Nat, for otte Somm're siden,
 Hans Moder døde, længe alt før Tiden,
 Og nys hans Brud man jordede bag Kirken,
 Hvor Storken bygger Rede høit i Birken.
 En mægtig Beemod steeg i Sjelen frem,
 Han tænkte paa de Kjære, paa sit Hjem,
 Den lille Hauge hist bag Huset,
 Af, Alt laae nu i Gruset. —
 En Stund han stod saaledes taus nedbøiet,
 Da hævede han Diet;
 Guds store Himmel var saa reen og blaa,
 Uendeligt foran ham Havet laae,
 Og fjernt han saae i Maanelyset blaane,
 Den hvide Klint paa Stevns og paa Arcøne.
 Hans Tanke fløi i Verdens Rummet ud,
 Og front han atter stoled' paa sin Gud;

Ei længer græd han for de tabte Kjære,
 Han sølte: snart han skulde hos dem være.
 En salig Fred sødt qvægede hans Bryst;
 Hans Die fulgte langs den høie Kyst;
 Som Tempelvægge stod den hvide Klint med Skoven,
 Og Himlen danned Kuppelen for oven.
 Dybt nede leged' Bølgen med Klintens brune Tang,
 Det løb saa sært i Natten som dæmpet Orgelklang.
 Fra Stevns og fra Arcona en Straale lyste smukt
 Og spilled' som en Stjerne hen over Hav og Bugt.
 Som Jægeren det skuer sært banker da hans Bryst,
 Thi Lyset hurtigt nærmer sig Nøens hvide Kyst.
 Støvns Klintefonge kommer med Spil og Havfrue-Sang,
 Hans Kjortel er en Laage, hans Haar og Skjæg af Tang;
 Et Dødningbeen hans Scepter, men Kronen sølverblaae,
 Og rundt om Karmen svømme Havpuslinger saa smaae.
 Sit Scepter høit han hæver, og ved de stærke Slag
 Sig Klinten for ham aabner, men uden Larm og Brag.

Snart kommer og Arconas Drot

Til Nøens hvide Sommerslot.

Hans Krone flammer som Guldet rødt,

Men Kinden er bleg og Diet dødt;

En Skibsmast er hans Spiir og Stang,

Og Kappen er vævet af Skum og Tang,

Den flagrer saa sært i Nattens Vind,

I det han stiger i Fjeldet ind.

En Stund er Alt saa stille, kun Bølgen ruller fort,
 Da stiger ud af Fjeldet en Laage tyk og sort,

Dg begge Konger ile fra Møens Klint i Harm,
 Den tykke Taage skjuler den lette Bolgefarm;
 Men Havet vildt sig hæver, det er saa sært at see
 De høie, sorte Bolger med Skummets hvide Sne;
 De vælte sig mod Kysten og løfte Steen og Tang,
 Mens høit fra Dronningstolen man hører sælsom Sang;
 Der sidder Klintens Dronning, den høie, blege Mø.
 Dg skuer stolt og roligt ud paa den sorte Sø!

"Et jordist Bryst jeg elsker, men ingen Klinte-Drot."

"Dig Jæger jeg udkaarer, hoe hos mig i mit Slot!

"Dybt under Dig sig hvælver en Verden skjøn og smuk,

"Der skal hos mig Du glemme Jordlivets bittre Suk.

"Lad Beilerne kun snyse, og rase vildt paa Sø,

"Du er min Brudgom Jæger, Dig kaarer Klintens Mø!"

Saa toner det i Natten, og Stormen stiger meer,

Igjennem Krat og Grene den hvide Mø han seer;

Et Fadervor han læser, et Kors han for sig slaaer,

Dg roligt med sin Bøsse han hjem til Hytten gaaer.

Han tænker paa sin Moder og paa sin tabte Brud,

Saa inderligt han beder: send Du mig Døden Gud!

Hver Søndag klinger festligt hen over Bondens Bang,

Fra Landsby-Kirken, deilig den stærke Orgelklang,

Dg Menigheden synger, og alle Lærker slaae!

De sorte Kors paa Graven i Sommerolen staae;

Dg under Kirkens Bue han atter beder Gud:

"O lad mig snart gjensamles med Moder og med Brud!"

— De søndagsklædte Bønder med Hustruer og Smaa
 Med Psalmebog i Haanden, fra Kirken hjemad gaae;

Sødt dufte Mark og Enge, og Skoven staaer saa grøn,
 Men ved de Kjæres Grave han læser først en Bøn.
 I Hylde træet synger en lille Fugl saa smukt:
 "Snart skal som jeg Du svinge Dig bort fra Jordens Bugt!
 "Før Vinterstormen kommer Din Binge vorer ud,
 "Og Du skal atter favne Din Moder og din Brud!

Han hører Fuglen gjerne, thi Sangen han forstaaer,
 Men naar ved Midnat ene han gennem Skoven gaaer,
 Da seer han mellem Krattet den hvide Klintens Nø,
 Hun sidder høit paa Skrænten, tæt ved den salte Sø.
 Snart vinker hun saa venlig, snart truer hun i Harm,
 Men Natte-Duggen falder som Graad paa hendes Barm.

Endt er den gyldne Sommer,
 Alt Vinterstormen kommer
 Og Svalen drager bort,
 O, sikkert ikkun kort
 Den arme Jæger dæmpe maae sin Længsel,
 Snart aabner Englen ham vist Livets Fængsel.
 Tidt tænker han paa Fuglens Trostesang;
 Men Sneen ligger alt paa Mark og Bang,
 Det syger vildt derude,
 Og Blomster staae paa Binduets frozne Rude.
 — Mørk Natten er, med Sneefog og Dræm;
 Det knager vildt i Skovens Birk og Gran,
 Men mellem Stormens Brag
 Han hører Dre-Slag.
 Skootyven tumler sig bag Busk og Krat.
 Tryk er han i en saadan Rødsels Nat.

Sin Dont en ærlig Jæger røgte maa;
 Med sit Gevær og Jæger-Tasken paa
 Han Lyden følger.

Alt er han Skrænten nær — han hører Havets Bølger;
 Men hver en Sti og Plet han kjender nøie,
 Skjøndt Alt er Nat og Mørke for hans Øie.
 — Alt ryster Stormen stærkere sin Binge,
 Tæt foran sig han hører Øren klinge.
 Et Skridt — — — og med et Skrig,
 I Dybet ligger han et blodigt Liig.

”Jeg fanged’ Dig min Brudgom!” saa synger Klintens
 Mø;

”Ak var Du villigt kommen, da skulde du ei dø.

”Dit Liig jeg kun kan trykke op til mit hvide Bryst,

”Din stolte Sjæl har svunget sig høit til Himlens Kyst!”

I Kirkens stille Have

Høit vælger Græsset paa de glemte Grave,

Men smukt paa Klinten staaer

Det hvide Kors alt mange, mange Aar;

Tidt synger Lærken der i Aftenrøden,

Hvor Jægeren fandt Døden;

Og Bølgen leger venligt med Klintens brune Tang,

Det klinger smukt i Natten som dæmpet Orgelklang.

Nu har den brave Jæger glemt Jordens Sorg og Harm,

Men Duggen staaer som Taare paa Møens hvide Barm.

Hjerte=Suk til Maanen.

— — — Liebe

Kennt der allein der ohne Hoffnung liebt.

Schiller.

Hulde Maane, stieg fra Skyen frem!
 Solen hviler alt bag Laas og Luffe.
 At Madam, Madam, jeg elsker Dem!
 Vær ei kold mod mine hede Sukke!
 De er bleg, og jeg er ligesaa;
 Begge vandre eensomt vi og ene;
 Hurtigt gaaer De hen af Himlens Blaa,
 Dgsaa jeg har gode, lange Bene.
 Er det sandt at Maanen trækker Vand,
 Bit jeg græde mig til Egtemand.

Hav mig naadig dog i Deres Sind,
 Husk den Tid, da jeg var meget Lille,
 Da jeg spillede Skorsteen, Klink og Pind,
 Og fik Riis, skjøndt ei jeg have vilde.
 De har Kundskab om mit Barndoms Liv,
 Jeg var god — en lille Sukker=Unge,
 Nu jeg er det i Superlativ,
 Men bestedent tier her min Tunge.

O Madam, Madam! kom ned til mig,
 Eller ogsaa tag mig op til Dig!

De har hørt saa mangen Elfers Suk,
 Trøstet ham ved Deres kydste Flamme,
 Ak men mig, De svarer ei et Muk,
 Det er ikke kristeligt Madamme!

Gjerne sukked' jeg for Dem paa Spansk,
 Men jeg er ei stiv i Grammatikken,
 Ak, jeg mægter knap at tale Dansk,
 Hjertet synker ned i Kjole-Fikken.
 Skjænker De ei snart mit Hjerte No,
 Bist jeg spiller Wert her Nummer to.

Men nu er der slemme derinde, thi der holdes Straffe-Ret.
 Skolemesteren man stuer bukke Drengen om saa næt,
 Give ham af Birkeriset ret et genialt Produkt;
 Drengen aander ud i Toner hvad han føler, nok saa smukt.

Orgelet er Manden værdigt, derfor spiller han med Lyst;
 Hver en syndig Dæmon flygter da med eet fra Drengens
 Bryst,

Boltrer sig i Tonehavet, ogsaa hurtig som en Vind,
 Hver en Djævel gaaer af Drengen i hans Skolemester ind.

Men der er ei Plads derinde for den nye Djægle-Hær.
 Følt det trykker, Blodet stiger, nu er selv han Dommen nær.
 Fux en korsler sig og gruer, og paa Skolemester seer —
 Riset ham af Haanden synker — at, han spiller aldrig meer !

S t u d e n t e n .

Høit under Taget, hvor Svalen boer,
 Har ogsaa Studenten sit Kammer,
 Der sidder han nærmere Englenes Chor,
 Trods Stuens og Salens Madammer;
 Paa Bæggen hænger hans hele Stads,
 I Kommen er Skillingen fire,
 Paa Bordet ligger Homer og Horats
 Samt mange beskrevne Papire.

Et Tøllelys brænder i Stagen smukt,
 Selv skjærer han Aftensmaden;
 Det er saa silde, hans Dør er luft,
 Kun Bægteren sværmer paa Gaden;
 Lad ham kun sværme i blaa Talar,
 Det rager Studenten jo ikke,
 Han stirrer saa taus gjennem Rudens Glar,
 Seer Stjernerne blinke og nikke.

Han tænker paa mangen en Barndoms Drøm,
 Imedens han stopper sin Høse,
 Da bliver om Hjertet han ganske øm,
 Hans Kinder see ud som en Rose.

Han yndes af Mange, har dog ingen Ven,
 End sig en lille Veninde,
 Thi slagre hans Sukke i Natten hen,
 Til Nar for de lystige Vinde.

Men sukke og græde er ingen Plaseer,
 Undtagen for syge Poeter,
 See! Naanen sidder paa Taget og leer
 Ad ham og ad Povel og Peter.
 Studenten damper sin Pibe ud,
 Og vender saa Lysen i Stagen,
 Saa beder han barnlig en Bøn til Gud,
 Og trækker saa Dynen om Hagen.

Holger = Danske.

Det gothisk, gamle Kronborg i Maaneluset staaer,
 Mens sort og skumklædt Bølgen mod Fæstnings-Muren
 staaer.

De stolte Skibe seile igjennem Sundets Bugt,
 Fra Helsingborg hist blinker et eenligt Lys saa smukt.

Den danske Kyst staaer deilig med Skove og med Krat,
 Men beegsort hæver Kullen sig i den lyse Nat.

Paa Kronborg klinger lystigt saa manget Gammens
 Ord,

En Venneflokk har samlet sig her om Gildes-Bord.

See Punsche-Bollen damper, de synge og de lee;
 Betrækkets blege Helte paa Lystigheden see.

Til sidst sig Taler dreier — det er just Midenat —
 Paa Holger, som skal bygge i Kronborgs Kassemat.

"Ifald han hos os bygger, saa er det dog en Skam,
 "At ingen af os Svende, endnu besøgte ham.

"Kom lad os undersøge, — og er da Sagen Digt,
 "Vi støvne vil Poeten der først kom frem med Sligt!"

Saaledes Een just taler, og neppe er det sagt,
 Før ogsaa hele Toget er strax i Orden bragt.

De rustne Hængsler knage og Falken brænder rødt;
 Dybt i de dunkle Gange saa øde er og dødt.

Hvert Fodtrin lydt man hører; hist ligger Steen og Gruus,
 Og Sky og bange sværme de stygge Flagermuus.

Den tykke Jernport knager, nu er man der vel snart?
 — Mod Muren slaaer man Falken der ei vil brænde klart.

Den flamme Lust alt kjøler det hede Ungdoms Blod,
 Og Blodet kjøler atter det kaade Ungdoms Mod.

Nu har de søgt saalænge i hver en Kassemat;
 Endnu en Port de aabne, — da standser Skaren brat.

Thi i det hvalte Kammer hvor nu de træde ind,
 See De en kraftfuld Gubbe med Haanden under Kind.

I Steenbordets Flade hans Skjæg er voret fast;
 Hans Ansigt ellers ligner hiin Drots ved høien Mast.

Han sidder i sin Rustning med Sværdet i sin Haand,
 Og paa den høie Pande man læser Heltens Aand.

I Drømme sært han taler, høit hæver sig hans Barm.
 "Hvor staaer det til med Danmark? behøver det min Arm?"

"Ræk Ungersvend mig Haanden, see min jeg rækker her,
 "Dit Haandtryk skal mig lære hvor stærk vel Slægten er!"

Men Svenden dreier mod ham rask Døren med sin Slaae;
 For Holgers stærke Haandtryk sig Jernet høie maae.

Da smiler han i Drømme: "den er dog ei saa svag!
 "Dg følger Danske kommer til Hjælp paa Farens
 Dag!"

— Saa tause og saa blege de Svende fra ham gaac,
 Dg lettere de aande først under Himlens Blaae.

De see de klare Stjerner og Maanen stor og rund,
 Mens Bølgen skumhvid vælter sig gjennem Øresund.

Den 1ste August 1829.

(Til Kronprindsesse Caroline).

Da første Gang jeg aabnede mit Die,
 Jeg stued' Himmelen og Danmarks Høie.
 Min Bugge stod ved Hyttens snevre Muur,
 Men kun jeg saae Guds herlige Natur;
 En mægtig Længsel vaagned' i mit Bryst,
 Og drev mig fra min Barndoms Drømme-Kyst;
 Jeg frygted' ikke Livets barske Vinde,
 Jeg saae, jeg fulgte kun min Sanggubinde.
 Mit Skridt var rast, dog ei jeg frygte Kunde,
 Jeg stod jo i de danske Bøgelunde;
 Tryk vandrede jeg frem i Herrens Navn,
 Og Gud og Danmark tog mig i sin Favn.
 — Ja dobbelt jeg min store Lykke statter,
 Thi Naaden kom fra Danmarks første Datter;
 Dog Naade — nei, det er din bedste Lyst,
 At aande Himlen i hvert Broder-Bryst.
 — Klart tændes Glædesblus paa Danmarks Høie,
 Men klarere de straale fra hvert Die,
 Thi Du forlader ei den danske Strand,
 Din Himmel fandt Du i Dit Fædreland.

Et hjærligt Hjerte banker Dig imøde;
 Fra Frændens Bryst udgaaer Din Morgenrøde,
 For Dig og Ham er Fryd paa Danmarks Kyst,
 Som i Din Faders og Din Moders Bryst.
 — Min bedste Sang jeg vilde Dig indvie,
 Men taler Hjertet dybt, maa Læben tie.
 For Gud jeg kun kan tolke Ønsket ret:
 "Han løgne Dig, som Du fortjener det!"

Moderen med Barnet.

Hist hvor Veien slaaer en Bugt,
 Ligger der et Huus saa smukt;
 Væggene lidt skæve staae,
 Ruderne ere ganske smaae;
 Døren synker halv i Knæ,
 Hunden gøer, det lille Kræ,
 Under Taget Svaler quid're,
 Solen synker — og saa vid're.

I den røde Aftensol
 Sidder Moder i sin Stol,
 Kinden lyer dobbelt rød,
 Barnet har hun paa sit Skjød;
 Drengen er saa frisk og sund,
 Ublefinden rød og rund,
 See, hvor hun i Spøg ham banker
 Paa de søde Pusfelanker.

Katten staaer og krummer Ryg,
 Men forstyrres af en Myg,
 Barsk han den med Poten slaaer,
 Og igjen som Hofmand staaer.
 Moder klapper Barnets Kind,
 See hvor sødt det sover ind,
 Drømmer om de Engle smukke
 I sin lille pene Bugge.

Flyttedagen i April.

Nu Vintrens gamle Gubbe forlader sit Logi,
 Thi mellem ham og Baaren er daarlig Harmoni.
 — I Kjælder og i Stue, ja selv høit under Tag
 Man faaer Begreb om Chaos, thi det er Flyttedag;
 Hist staae to gamle Lanter i Gadens Snavs og Snee
 Samt andre gamle Møbler der ei er værd at see. —
 — Nu kommer der en Liigvogn, see Følget er saa stort,
 Det er en fornem Herre der Ingenting har gjort,
 Han flytter — og hvis rigtigt man tør Avisen tro,
 Da er han meget salig og skal i Himlen bo.
 Nu staaer han alt deroppe og bukker med et Smil,
 Dog jeg er grumme bange, han løber der April.

Phantasie og Vanvid.

Bag Brombærhækken hist ved Afgrunds Randen
Staaer Vandringssmanden.

Han stirrer taus mod Himlens dunkle Blaae,
Dg vil dens høie Stjerne-Skrift forstaae.

Hvo kan vel følge Herrens skjulte Traade,
Hvo løser Livets underfulde Gaade?

Alt er en Labyrinth hvor Viisdom boer,
Hvis Hjeroglypher sige: "Gud er stor."

Men som hun grunder, toner Harpe-Klang;
Sært blander den sig med en barnlig Sang;

For Sjælen stige underlige Drømme;

Mørk stirrer Diet ned i Elvens Strømme;

Da seer han paa den haarde Klippe-Seng

En underdeilig Dreng;

Han synger om det Dybe og det Høie,

Dg maaler Himlen med sit Flamme-Die.

I Bustene de gyldne Harper staae,

Useeete Alfer Dem med Bingen staae;

Hiin Side Elven, hvor sig Fjeldet buer,

En Møe han skuer

Med Balmue-Krandsen om sit sorte Haar;

Hun synger som naar Stormen Bølgen staaer,

Bleg er hun, vildt det mørke Die brænder;
 En Dolk hun holder i de hvide Hænder;
 Og med baccantist Lyst
 Hun ridser Blomster paa sit unge Bryst;
 Halv synes hun at vaage, halv at dromme,
 Og stirrer vildt i Elvens dybe Strømme.
 "Hvo er' de Børn?" Den Vandrer spørger. — Stille!
 Nu nærmer han sig alt den kjære Lille.
 "Hvo er' I Børn? Hvad gjør I her saa silde?
 Kom smukke Dreng, lad os ei Tiden spille!
 Hvor er Dit Hjem? Did lad os stræbe"
 Da afbrød Drengen ham med Smil paa Læbe.

"Jeg boer hos Hyrden hist ved Bjergets Fod,
 Hvor Hjorden græsser dybt i Dalens Skygge;
 Tidt sidder jeg hos ham ved Bogens Rod,
 Hvit i hvis Top de vilde Duer bygge,
 Naar han paa Fløiten tolker Elskovs Lyst,
 Og Phyllis synker salig til hans Bryst,
 Da staaer jeg hos Dem, blæser Bobler skønne,
 Mens Solen synker hist bag Skovens Grønne.

Jeg boer paa Fjeldet, hist i Ridderborgen,
 I Folkestue og i Kongesal;
 Jeg har mit Hjem hos Glæden og hos Sorgen,
 Paa Bjergets Aas og i den snevre Dal.
 Jeg boer i Skibets Rum bag Plankens Sider;
 Med Fiskeren jeg over Dybet glider.
 Jeg trænger gjennem Klosters skumle Muur,
 Og gjæster Nonnen i sit Fangebuur.

Snart leger jeg i Fjeldets dybe Grotte;
 Og jeg kan mane Nattens Vænder frem;
 I Syd og Nord staae mine Trylleslotte;
 I Dybet og i Himlen er mit Hjem.
 Paa Kampens Dag staaer jeg for Heltens Døie,
 Og bringer Seirens Palme fra det Høie;
 Jeg følger Vandrerens i Orknens Sand;
 Jeg aabner Skjalden Vænderens Drømme-Land.

Selv Barn, jeg helst vil lege med de Smaa,
 Min Trylle-Verden De jo bedst kan fatte;
 I Hytte og i Borg De mig forstaae,
 Jeg bringer med saa underfulde Skatte.
 Vi kjende ikke Livets Kamp og Sorg,
 Os Hyttens Krog blier til en Ridderborg,
 Ja Stokken er en stolt og modig Ganger,
 Den lille Svale Borgens Mester-Sanger.

Da lege vi i Aften-Solens Guld;
 Som Bjerger staae de gyldne Skyers Række;
 Da toner Træ og Blomst saa underfuld,
 Paa Bækken seiler Sivets lette Snekke.
 En Uveirs-Sky staaer over Bjergets Lund,
 Regnbuen luer fra den sorte Grund.
 Hift dykker Maagen sig i Vølvens Strømme.
 O! kan Du glemme Barndoms søde Drømme?

Da Du var lille, tit vi leged' sammen,
 Paa Skammelen vi ved Kaminen sad;
 Da saae vi Billeder i Gløde-Flammen,
 Og Sjælen følte sig saa salig glad.

Hvert Eventyr os Sandheds Præget bar,
 Kun Livet her et Eventyr os var;
 Vi saae ei blot Cherubers skjonne Brimmel,
 Nei, selv Gud Fader i sin høie Himmel.

Nu staaer Du her, og grandster Livets Gaade,
 Vil følge Herrens fine, skjulte Traade,
 Og fatte ham, Din Aand, det Heles Liv —
 — Nu vel! saa følg mig i min Baad af Siv!
 Frygt ikke Elvens skumbeklædte Bænde!
 Jeg bringer Dig til mine Trylle-Lænde.
 Men vogt Dig! — Seer Du Strømmens vilde Kyster?
 Den blege Pige hist — hun er min Søster;
 Jeg aabner for Dig Anders Salighed;
 Hun styrter Dig i Dybets Nalstrøm ned.

F a s t e l a v n .

(En Skizze).

Fastelavn idyllisk staaer med sin Gaas i Haanden,*)
 Og foruden Bollerne faaer man lidt for Anden.
 Midt paa Kjøbsted-Torvet hist, seer man Tønden hænge.
 Byens ædle Borgerstab og de vorne Dreng
 Slaae paa Tønden stærke Slag saa ihast den knækker,
 Den som slog det sidste Slag man en Krone rækker.
 Inde nu han hænges skal høit med Sang og Driften,
 Og i Toget tør han gaae lige ved Musikken.
 Der er baade Violin, Tromme og Skalmie;
 Mildt han hilser rundtomkring, Byens Damer neie.

*) Man veed, at det indtil vor Tid har været en Skik paa Landet, at trække Hovedet af en Gaas Fastelavns-Mans dag.

Martsviolerne.

Sig Himlen hvælver saa reen og klar,
 Iisblomster fryse paa Rudens Glar;

I Solens Flamme saa smukt de staae;
 En Yngling sidder og seer derpaa.

Men som han paa de Blomster seer,
 To Pige-Dine derude leer;

Saa skønne Blomster han aldrig saae;
 To Martsvioler saa smukke blaae.

Iisblomsten smelter ved Kindens Brand.
 — Vor Herre hjælpe den unge Mand!

Capriccio.

Et Speil er Søens Glade, det er saa smuk en Dag,
 Og Skibene er pynted' med alle Deres Flag.
 Hør Damp-Maskinen larmer og lysteligt det gaaer,
 En lang og skumhvid Fure bag ester Skibet staaer.
 See Røgen hvor den følger, det er en kulsfort Sky,
 Den skjuler reent os Broen hist ved den store By.
 Saa skumhvid svulmer Søen mod Skibets stærke Bryst,
 Og deiligt for os ligger den grønne Sommerhyst.
 De fleste passiare paa denne raske Fart,
 Men Andre sidde blege, og har det ei saa rart.
 — Hist seer jeg Baaden komme, nu sættes vi i Land,
 Saa sværmer man i Skoven og drikker Kilde-Band.
 Her er saa smukke Damer, saa mange Dyr at see,
 Der synges og der spilles, og alle Godtsfolk lee,
 — Men Byens Fugle støie dog fælt bag Skovens Hang,
 Thi gaaer man dybt i Skoven sin egen stille Gang.
 Hist reiser sig en Landsby, see Kirken ligger smukt,
 Fra Søen har man Udsigt hen over Søens Bugt.
 Ved Kirkeporten seer jeg den hele Ungdom kaae,
 De Bønderpiger knire, de store med de smaae.

Med Grønt og Blomsterkrandsse er Kirken pyntet smukt,
 Og Altar-Lys der tændes, som aldrig før er brugt;
 Den gamle Jomfrue smiler, hun synes saa tilfreds,
 Skjøndt Brudgommen er ældre, thi hun er knap de
 Trede.

Hør Degnen synger lifligt ved denne skjønne Pagt.
 Nu kjøre De til Hjemmet, De er' saa vel ved Magt;
 Foran med Violiner de Spille-mænd man seer,
 Brudgommen længe smilte, nu kan han ikke meer.
 Han nicker og han sover, og Bruden seer derpaa,
 Sødt Turtelduer kurre og næbber i det Blaae.
 Den glade Brudgom drømmer vist deiligt om sin Brud,
 Mens Skovens Træer dufte, og Blomster springe ud.

En fæl Historie.

Barst sidder Drotten i Skarlagen rød,
Men rundt om paa Slottet er øde og dødt.

See Bægge og Gulv er beklædte med Sort;
Dørvogterne skjæve og pnske sig bort.

"En Klokke jeg støbte" — hör Hersterens Ord,
"Den vistnok skal høres af Alle paa Jord.

"Ja er der et Helved' og Djæble til,
"Jeg tænker de ogsaa den høre vil!

"Og er der en Himmel med Engle smaae,
"Jeg tænker den ogsaa til Dem skal naae.

"Heel lystigt jeg hærgede Fjendens Land;
"I Trældom sukker nu Biv og Mand;

"Men Hovedet tog jeg af Børnene smaae,
"Paa Gulvet I see Dem som Klokke staae.

"Høit vil Den runge som Stormenes Chor,
"Og Verden skal grue, og kalde mig stor!"

Men hver Mand blegner som Kloffen seer;
 En eneste kun saa listigt leer,

Dg siger: "ja Alt er smukt og godt!
 Men Knøvlen mangler, min ædle Drot!"

"Den reent jeg glemte; ja Du har ret!
 — Til Knøvl vist klæder Dit Hoved' net!"

Den Kloffe runger saa sært over Land,
 Den høres baade af Qvinde og Mand;

Men gennem Taarer hvert Die leer,
 — Man holder saa meget af Spieß's Maneer!

Det regner, vil I bare see! — I Vand staer hele Gaden;
 Rom set I in Droffe i en Waad, og see I sig om i Staden.
 I porte og i Døre staer nu hele Vandrer-Vrimlen,
 De yste Vand af Staebene og stotte saa til Himlen.
 En graae Morille sætter vims ved Døren sine Spande,
 Hun har i Ende, som man see, at fange Himlens Vand;
 Sag a ra vidt bestiller Steen og Stise,
 Thi held enhver med Støvel saa, med Sto ma man
 forlise.
 I Stuebund stæter Regnen ned, den stuller, pladser — —
 — flopper. —
 Et Ison-Somfru saa sin Ka=Spids vænt fra Porten hjem=
 ad hopper;
 En Officeer med Sporer smut i hendes Godskoer følger.
 Oma=Vrengene fornsie sig i Hendeftenses Bølger;
 De bygge Etibe af Hapir og sulte dem med Waade;
 Enart see man atter Koff og Kæpaa Stræde og i Waade.
 — Nu jager Waesten Vandet bort ihvor det er for Stæten,
 Thi kommer jeg med Verjet her og hænges det i Waesten.

R e g n e t .

Snee = Dronningen.

Sundets vågor
Sofva kring den frosna kust.

E. Tegnér.

Høit ligger paa Marken den hvide Snee;
Dog kan man Lysset i Hytten see,
Der venter Pigen ved Lampens Skjær
Paa sin Hjertenskjær.

I Nøllen er stille, see Hjulet staaer.
Snart glatter Svenden sit gule Haar,
Saa hopper han lystigt, hei een, to, tre,
Over Is og Snee.

Han synger omkap med den skarpe Vind,
Der rødmer saa smukt hans sunde Kind.
Snee-Dronningen rider paa sorten Sky
Over Mark og By.

"Du er mig saa smuk ved Snee-Lysets Skjær;
"Jeg kaarer Dig til min Hjertenskjær,
"Kom, følg mig høit paa min svømmende D,
"Over Bjerg og Sp!"

Snee-Flokkene falde saa tykt, saa tæt.
 "Jeg fanger Dig vist i mit Blomster-Næt!
 "Hvor Snee-Dyngen reiser sig høit paa Eng,
 "Staaer vor Brudeseng!"

Ei meer kan man Lysen i Hytten see;
 I Ringdands hvirvler den hvide Snee,
 Et Stjerneskud, spiller bag Skyen smukt,
 Nu er det alt slukt.

Klart skinner Solen paa Mark og Eng;
 Han sover saa sødt i sin Brude-Seng.
 Den Vigelsil ængstes, til Nøllen hun gaaer,
 Men Driohjulet staaer.

Mesters Skjærmbret.

Naar Kulden barst sig nærmed',
 Naar Vintrens hvide Bier sværmed',
 Var der saa hjemligt og saa lunt i Mesters Stue.
 Paa Flisefakkelovnen saae man malet smukt,
 Hvorledes Jona s blev af Hvalen slugt.
 Ildlyst gnistred' Ildens røde Lue.
 For Dørene hang Tæpper og et paa Gulvet laae,
 Og grønne Tafts-Gardiner for Binduet man saae.
 Paa Bæggen var der i forgyldte Ramme,
 Med Tulipan i Haanden, en Madamme;
 (Saavidt jeg troer,
 Var det min Moders Bedstemoer).
 Desuden saae man al vor Slægt i Silhuetter.
 Men hvad der meest behaged' mig og lille Fætter,
 Det var et Skjærmbret, nydeligt at stue,
 Thi Billeder var klined smukt derpaa,
 Og jeg og Fætter, vi var' den Gang smaae,
 Og sad paa Skammelen i Mesters Stue.
 Vi saae hvorledes, bort fra Paradiset
 Adam og Eva løb af Frygt for Riset,
 Den Gang de havde gjort den gode Gud imod.
 Cain flygtede med Mærket i sin Pande.
 Syndflodens Bande

Gik over Skov og Bjerg. I Arken Noa bad,
 Og Duen kom med Haabets Olieblad.
 Ved Drknens Kilde Hagar sad,
 Og Drengen hvilde bleeg i hendes Skjød,
 Det fæle Sodom' sank i Flamme-Blød.
 Vi hørte Josephs Klager,
 Saae Pharao med samt Egyptens Plager.
 Her tog' de Barnet Moses op af Vandet,
 Der førte han, som Mand sit Folk til Canaans Landet.
 Med Spil og Sang drog Jephthas Datter ud.
 Bildt hærget' Samson, her stod Ruth som Brud.
 Nu saae vi Drotten,
 Den bange Saul, hos Heren hist i Grotten.
 Kong David sad med Harpen i sin Haand;
 Hist førtes Folket bort i Lænker og i Baand.
 Imellem Fædre-Hjems Ruiner
 Nomade-Staren gik med Sorgens Miner,
 Da lyste Stjernen for det taare-fyldte Die,
 Og Engle sang: "Jehova i det Høie."
 De hellige Konger tre ved Krybben stod,
 Hvor Dren kysfed' Jesu-Barnets Fod.

— Saa tidt og gjerne

Vi saae derpaa, og i vor lille Hjerne
 Fremstod en Verden underfuld og smuk.
 Men af, en Morgen blev der Graad og Suk;
 Ved Døren holdt en Reisevogn — klart skinned' Solen;
 Den lille Fætter skulde langveis bort til Skolen.
 — Jeg saae ham ei i hele otte Aar.

Men nu 7 igaar
 Fortæller Møster: "lille Fætter kommer
 Endnu i Dag, og bli'er her for i Sommer."
 Da blev jeg ret saa glad; hvert Barndoms Minde
 Randt mig isinde;

Jeg glemte reent, jeg alt var femten Aar.
 Saa underligt mit Hjerte slaaer,
 Da jeg ham hører komme. Ak, saa bange
 Jeg bag det gamle Skjærmbret skjulte mig.

Han kysed' Møster, Gud, saa mange Gange,
 Og sagde: "Hvor jeg længtes efter Dig!"
 — Han var saa smuk, jeg havde knap ham kjendt,
 Men nu var han jo ogsaa en Student!

Snart fandt han mig: ak, jeg var næsten død!
 Jeg følte, jeg blev ganske rød.
 Ak, hvor hans Kys dog brændte, min Kind var lue-heed;
 Jeg slog mit Die ned —
 Da stod en lille Dreng med Røgger og med Pile
 Paa Skjærmen her;
 Ei før vi lagde Mærke til ham der,
 Nu syntes han saa ondskabsfuld at smile.
 Thi før, da jeg og Fætter vare smaae,
 Vi heller paa de andre Stykker saae,
 Nu vil han hævne sig med sine Pile.

Til min Moder.

(Strevet 1823).

I Barndoms Kraftløshed paa Moder-Arme
 Du bar mig, lærte Løben stamme Gud;
 Jeg fra Dit Bryst indsuged' Liv og Varme,
 Du lærte mig at kjende Herrens Bud.
 O, aldrig skal jeg glemme hine Goder,
 Og hvad jeg lærte af min fromme Moder,
 Men evig, trofast, barnlig elske Dig,
 Saaledes som Du altid elskte mig.

Naar Aanden modnet folder ud sin Binge,
 Og jeg tør værdigt Digter-Harpen slaae,
 For Gud og Dyd skal da dens Toner klinge,
 Og som en Virak Guddoms Thronen naae;
 Saa vil Du glædes, Fryd vil Dig forynge,
 Da skal din Søn i Aft'nen for Dig synge,
 Du sang jo før for ham i Barndoms Tid,
 Skjøndt ei saa stærk, men from, enfoldig, blid.

Jeg veed det Moder, hvad mig Gud forlener,
 Min hele Lykke ene skyldes Dig,
 Thi ikke jeg mit store Held fortjener,
 Nei kun for Din Skyld Herren hører mig.
 I mangen søvnløs Nat Din Bøn jo lyder,
 For mig Din hede Modertaare flyder,
 Du beder varmt til Herren for din Søn,
 Og Godheds Gud opfylder Fromheds Bøn!

Risens Datter.

Dybt inde under Bjerget en gammel Rise boer,
 Hans Dagligstue hvælver sig der saa høi og stor.
 Dets gyldne Lofte bæres af Søiler, stolte tre;
 Der sidder Risens Datter, hun er nok værd at see.

En Fjerdingvei er Høiden, maaskee en Smule meer,
 Forresten deilig velskabt, med Smilshul som leer.
 Hun strikker Børnestromper til sine Søstre smaae,
 I hvert et Strømpefaste vist Runde-Taarn kan staae.

Sit hele Liv hun leved' i Bjergets snevre Buur,
 Nu faaer hun Lyst at røre sig lidt i Guds Natur.
 Saa deiligt skinner Solen og Himlen er saa blaa,
 Som en Kartoffel-Ager hun synes Skoven staae;

Dg hele Kjøbsted-Flækken med Kirken paa en Høi,
 Er som et Bord paa Marked' med broget Legetøi.
 Saa lystigt hun spadserer hen over By og Eng,
 Dg bolttrer sig i Søen, det er saa blød en Seng.

Af vilde Rosenhække og Hyldebuste net,
 Hun binder i sin Ustyld en lille Bryst-Bouquet;
 De store høie Bøge hun rykker op med Rod,
 Saa fletter hun sig Krandsse, det unge muntre Blod.

Paa Marken pusler Noget — det synes ret pikant;
 I Forklædet gemmer hun strax hvad her hun fandt;
 Og siger til sin Fader: "see, hvad jeg stødte paa,
 "Til Legetsøi jeg tog det for mine Søstre smaae."

Den gamle Rise klygtig paa Hittegodsset saae,
 Og svarede: "Kjær Datter, lad Du det Smaaakravt gaae!
 "Det synes vel saa spinkelt, men det har stor Forstand,
 "Det er en Plov med Orne og deres Bondemand!"

"Han smykker Bjergets Bægge med Ranker og med Grønt,
 "Nu sørger han for Kornet, der ogsaa pynter kjønt. —
 "Din Indsigt i Naturen er ikke just til præ,
 "Du Blumenbach maa læse, der staaer om slige Kræ."

— Imellem Fjeldets Stene, bag Buske og bag Krat,
 Seer man et Lys nu brænde til over Midenat.
 Thi Jomfruen studerer, jo! jo! jeg siger Tak;
 Snart kan hun jo paa Ramsøe Linné og Blumen-
 bach.

Hun snakker nok saa dristigt om Infusorium,
 Man skulde troe hun daglig kom paa Collegium;
 Men Strikkestrømpen hviler, og hun og Søstre smaae,
 Med nøgne Pusfelanker i Bjergets Sale gaae.

A f t e n e n .

(Et Træsnit).

"Anch' io son pittore!"

Coreggio.

En Aften deilig, som i en Roman!
 (For Rimets Skyld, som een i Hindostan).
 O Alnaturen til mit Hjerte taler,
 Det maa herud: "Ja, ogsaa jeg er Maler!"
 See, Solen synker i sit røde Blod,
 Og Mander suse gjennem Skovens Toppe.
 Her slumrer Uskyld sødt ved Bøgens Rod,
 See hvilke fede Bønderdrenge-Kroppe!
 Violer dufte fra det unge Græs,
 Og hisset vandre Præstens hvide Gjæs.

See hist en gammel Bonde paa sit Dg,
 En Fuglestrømme paa en Rocinante!
 Nu holder han hist ved den flakte Bøg,
 Og tæller Penge af en gammel Bante;
 Endnu engang han ret beseer sin Skat,
 Og derpaa griber atter Tøilen fat.

Ham Længsel driver mod det elskte Hjem.
 Hvor Hytten staaer imellem Nødhække,
 Men ikkun langsomt, langsomt gaaer det frem;
 See, hvor han seer mod Skyens Bjergerække.
 Dog Phantasus ham følger i hans Nød,
 Og viser i det Fjerne et Fad Grød.

Hvor malerisk staaer Fiskerhytten der!
 See, Vinduet kneiser med halvtredje Rude.
 Hvor gløde dog i Aftensolens Skjær
 De halve tre imellem gamle Klude!
 Og rundt om Hytten, Tjørnehække staae,
 Broderede med Strømper og med Soffer,
 Og Himlen favner Alt saa klar og blaa,
 Mens Fiskerkonen hjem fra Stranden sjokker.

See, hist paa Skrænten staaer en lang Person
 Med Ansigtet saa blegt, som salig Bert her,
 Og med en Næse, stor som en Kanon,
 Og Dine bitte smaae, som grønne Urter.
 Han synger noget Tydsk med et: "woher?"
 Og stirrer derpaa ud i Vesterlide.
 Hvorfor mon han vel staae saa længe der?
 Ja Herre Gud! man kan ei Alting vide;
 Dog er det sikkert, har jeg rigtigt seet,
 En Gal, en Elsker, eller en Poet.

De Danske og deres Konge.

(En Skizze fra den 11 Februar 1659).

Utt reiser Vintren sit hvide Telt;
 Med Is ligger lille og store Belt;
 Men Danmark stoler paa Herren.

See Svensken ligger for Kjøbenhavn,
 Han stoler saa trygt paa sin Magt, sit Navn,
 Men Danmark stoler paa Herren.

I Byen hersker den bittere Nød,
 Saa haardt den alt trues med Hungersdød;
 Men Danmark stoler paa Herren.

Den hele Forstad er lagt i Gruus,
 Høit Flammerne hvirvle fra Herrens Huus.
 Men Danmark stoler paa Herren.

Den danske Konge paa Bolden staaer,
 De gloende Kugler om Helten slaaer,
 Men Danmark stoler paa Herren.

Alt eier Fjenden den hele D;
 Men Fredrik svoer: i sin Rede at døe;
 Og Danmark stoler paa Herren.

Enhver vil stride, trods Kjon og Stand,
 Hver Mand er en Helt, hver Qvinde en Mand,
 Og Danmark stoler paa Herren.

Sin Liigsorte drager nu Svensken paa;
 Som Dødningsfarer i Sneen de gaae,
 Men Danmark stoler paa Herren.

De levende Sneemænd storme paa Stand,
 Men Qvinden dem smelter med sybende Band,
 Trygt Danmark stoler paa Herren.

De Svenske storme med Larm og Skrig,
 Men synke i Sneen som blodige Liig,
 Thi Danmark stoler paa Herren.

— Snart toner te deum som Hjertets Tolk,
 Og Kongen knæler med al sit Folk;
 For Seiren takke de Herren.

Dödsöieblikket.

”Wenn die unbekannte Hand den letzten Pfeil an das Haupt des Menschen sendet, so blickt er vorher das Haupt, und der Pfeil hebt bloß die Dornenkrone von seinen Wunden ab.”

Jean Paul.

Hvad er det dog som lyser? det luttres for min Sands;
Jeg føler Diet briste i denne Straaleglands.

Mit Hoved mat sig bøier for Kræften i min Aand,
Dg mildt om Hjertet løsner sig alle snevre Baand.
I Døden faae vi Vinger, det troe vi jo som Smaae,
Ja Aanden den faaer Vinger, som Tankens overgaae!

I Stjernernes Systemer i Miden paa vor Jord,
Jeg seer en Guddoms Fylde hvortil jeg ei har Ord.
En Evighed jeg stuer i Alt, selv i mit Bryst,
Dg alle Taager synke bag Jordens kjendte Kyst.
I mine Brødres Hjertes nu først jeg læser ret,
Bet er' vi alle svage, men ingen ganske stet.

D kunde vi hernelen saa klart i Andre see,
Som i vort eget Indre, vi gjorde Dem ei Bee.
I hver jeg mig gjenkjender, i store, som i smaae,
D skal vi da i Døden hinanden først forstaae?
Jeg er saa let, saa salig, saa luttret i min Tro,
Jeg føler Kamp og Stræben, og dog en himmelsk No!

Amors Spillekort.

Det er dog baade en Skam og Tort,
 At vi skal være hans Spillekort;
 Ja Bonde og Konge nok saa glad,
 Med Damen han tager til Herre-Blad.
 Snart er han inde, snart er han ude,
 Han titter jo gjennem hver anden Rude.
 Af Hjertes har han en mægtig Flok,
 Men Kjærlighed giver dem alle nok.
 Et Kors han sætter for hver som dør,
 Saaledes faaer han ihast sit Klør.
 Paa Graven bliver jeg Spaden vaer,
 Den sætter han paa et Kors som Spaer.
 Saa spiller han lystigt Livet bort,
 Og vi maae tjene som Herrekort.

Oldtids huuslige Liv.

Alt, hvor romantisk smiler dog det Bjælkehuis i Dalen!
 Med deiligst skaaret Halm og Hø er Gulvet strøet i Salen,
 Og midt derinde er et Baal, saa lysteligt det luer,
 Melodisk drypper Soden ned fra Loftets hvalte Buer.
 Imedens Røgen vælger frit om Bjælkerne derinde,
 Rundtom et Bryggerkar med Al, sig leiver Mand og
 Qvinde.

Ja det er Oldtids brede Børn det seer man paa Figuren,
 Og De er' alle klædt' i Skind, der lugte af Naturen.
 Hver gnaver paa et Flække-Been, og naar det reent er pillet,
 Naboen det i Panden faaer, og det er Tegnet paa Snillet.
 — I Tomfrue-Buret seer det ud, som i en Spindestue,
 De Terner stoppe Hoser der med deres skjønne Frue;
 Og siige de i barnlig Skjæmt lidt meer end sig kan sømme,
 Med Dredast, og andet meer, hun holder dem i Tømme.

Östergade,

poetisk betragtet.

"Wands im Grünen;
"Wilst Du die Blumen verstehn,
"Mußt Du erst den Wald durchgehn."

Lied.

Det hele Liv, ret som det staaer
Og gaaer,
Kan findes paa en simpel Promenade
Igjennem Östergade.

— Først stirre vi med Barnets Drømmeblik,
Paa al den smukke Stads i Hois's Boutik.
O hvilken Verden! skøn og underfuld;
Hvor straalet den med deilig Glimmer-Guld!

Ja Alt er Strængespil, fra Faar til Nattergalen,
Selv Hestene man seer med Pibe midt i Halen.
Vi drømme os en evig Blomster-Mai, —
Men Klokken staaer paa Nicolai
Kast trækker Tiden os i Barne-Kjolen,
Vi maae i Skolen.

I Efterlægten sidde vi paa Bænken,
 Nu skal man lære lidt fornuftig Tænken,
 Beklappes smukt med Wiisdoms Ferle,
 Til en Examen's Perle.

Saa dimitteres vi til Brummers Stue.

Rundt om vi stue

En Mængde — stive Bind

Af Svinelæder, Pap og Kalveskind;

Ret smukke Folk, men tørre — Jammerstade!

Thi Livet vinker — — — ud paa Østergade.

— Brogede Brimmel!

Dybe sig hvælver den skylære Himmel;

O hvilket Liv! ha, lystig og fro!

Skilles og mødes,

Puffes og stødes,

Slide paa Livet, paa Støvler og Skoe.

Flagrende Baand og flagrende Qvinder,

Sminkede Hjerter og sminkede Kinder,

Heste paa fire, og Heste paa to;

Fromme Matroner,

Bitte Baroner,

Riigmand og Tigger,

Lystigt i Droster, Kareter og Gigger;

Alle vil larme;

Gud sig forbarme!

Heden os qvalte med Haar og Skind,

Gjorte ei Damerne Bind. —

Her en Frugthandler

Vinker med Æbler, Rosiner og Mandler,

Svulmende Druer,

Af Hjertet luer!
 Det kriller saa sært i Marv og Been,
 Man føler sig blive en løierlig Een.
 Man snakker om Længsel i sit Bryst,
 Om Silke som Blaae-Violer,
 Om Sølvstyger og Lysets Kyst,
 Samt Smertens Piiil og Pistoler,
 Og før man har sig ret selv beseet,
 Er man Poet. —
 Electrisc gnistrer Haaret;
 Jnd paa Aviscontoiret
 Man styrter nu. Høit strutte alle Lommer
 Af Digterblommer.
 — Saa gaaer det fort i Ungdoms glade Flugt;
 Alt er saa smukt,
 I Harmonie det store Hele svinder,
 Fra Straldemanden til de ni Gudinder.
 Men som man allerbedst paa Glisen danser,
 Man standser.
 Hos Jürgensen bag Rudens Glar
 Man bliver vaer
 En Mængde Uhre; hvort os minder,
 At Tiden svinder,
 At som vi bedst vil nyde Promenaden,
 Staae vi ved Enden alt af Gaden.
 Forstrækket i vort Sind,
 Vi falde strax paa Apotheket ind,
 Beværte Sjæl og Krop med Draaber og med Piller,
 Kort sagt, man stiller
 Sit Febergys med saadant Slifferi,

Dg hopper fort — — men det er snart forbi;
 Vi staae ved Gadens Ende;
 Paa Hjørnet kan vi kjende
 Som Tidens Billed, *mutationum mater*,
 Komedie Placater.

Hver Dag man spiller,
 Der verke sørt Tragedier og muntre Vaudeviller.
 — Nu staae vi her, i Kjøle eller Trøie,
 Det store Ny-Torv ligger for vort Døie.
 Vi see Theatret vel, men vide ikke
 Hvad vore Blikke
 Skal bag det store, dunkle Forhæng ssee
 I magist Lue.

Vi grunde — — af! kun fort er her vort Stade;
 Et Skridt — og saa — Farvel vor Østergade!

Morten Lange.

Et Jule-Digt.

Hver Midnat mellem tolv og et, fra Sydlands-D til
 Thule,

De Døde staae af Graven op og røre sig en Smule;
 Men naar det er ved Juletid, de dygtigt feriere,
 Paa Kirkegaarden seer man dem ved Maanestinspadsere;
 Der dandse de en Runde-Dands, saa alle Knokler rangle,
 Men Punsch og Biin og Boullion, det maae de Stakler
 mangle;

Dog kan det undertiden skee, en Fjstap til dem blæser,
 Saa dandse de med dobbelt Lyst de nyeste Françaiser.
 Paa Marken Kjæmpehsien staaer paa fire røde Pøle,
 Selvom en Fransmand dette saae, han tabte vist sit Møle;
 Thi haaber jeg at Jungen leer fordi min Helt er bange,
 Det er en ung beskeden Mand, som hedder Morten
 Lange.

Han skal just denne Julenat en lille Reise gjøre;
 Men da han ei har Mod at gaae, beslutter han at fjøre.
 I Gaarden staaer saa lang og hvid, den Sneemand uden
 Bene,
 Med Dine af to sorte Kul, og Mund af røde Stene;

Dg mens den stirrer kold og hvid paa Himlens Stjerne-
Rade,

I Taarnet tuder Uglen sælt, som i en tydsk Ballade.
Hr. Morten Lange var belæst, en Ven af gode Skrifter,
Han kjendte den trojanske Krig, Molboernes
Bedrifter,

Octavianus, Ridder Rød, den skjøne Mag-
delone,

"Om Bjergfolk, Nisser, Spøgelses, samt om den
hvide Kone."

Alt Ranen holdt for Døren nu, de klare Bjælder klinged',
Men for hans Dre var det, som det til hans Liigfærd rin-
ged'

Rast foer han frem, saa Is og Snee fløi om hans Helte-
Dre,

Som naar et brittisk Brudepar maa over Grændsen kjøre.
Paa Veien stod et Regiment af gamle Piletræer,
Besneede fra Top til Taae som Islands Pischeræer;
Nu kom han til den flade Mark, kun Snee han fik i Sigte.
Naturen rundtomkring var kold som: "Mathison's
Gedichte;"

Men Helten selv er ganske varm, han lukker taus sit Die;
Da seer han ganske tydeligt igjennem Markens Høie,
Dg der er megen Lystighed hos Folkene derinde.

Fem Sommer kun hvert Mandfolk er, og tre en halv hver
Qvinde.

Dg skjøndt det nu er Juletid, hvor Kulden dominerer,
I Klæder syed' af Spindelvæv man lysteligt spadserer.
De gamle Damer seer man dog for Kulden at betvinge,
Har over Skuldrene som Schawl en Flagermuse-Vinge.

Men hille den! hvad kommer der? Tolv hvide Muus med
 Topper;

Af Bognen, som en Træskoer er, en deilig Dame hopper.

"Gud hjælpe mig! Gud hjælpe mig!" saa sukker Morten
 Lange;

"Jeg er i Grunden ei Kujon, men jeg er grumme bange!

"Desuden veed jeg meget godt, det kommer kun fra Blodet,
 Men Blodet løber mig for stærkt, det løber af med Modet!"

Saa talte han og fik et Stød, der røved' ham Balancen;

Dg bort med Hest og Kane fløi hver Rest af Kontenancen.

Han følte ganske tydeligt, det var hans sidste Time,

Dg da han ret betænkte det, saa maatte han besvime.

— Der laae han nu den unge Mand, ei kunde han sig røre,

Men da han havde ligget lidt, hvad fik han da at høre.

Det summede og brummede, han var ei længer ene,

En Trolde tog ham ved Hovedet, een ved hans lange Bene;

Saa bar' De ham i Bjerget ind, de Bægge skinned' røde,

Da blev hans Helte-Hjerte Jis, han følte, at han Døde.

— — Men da nu Døden var forbi, og Diet atter stuer,

Da seer han i det andet Liv den Fare som ham truer.

Af Reg er Løstets Hvalving sort, der er en grusom Varme;

Dg rundtomkring der Djævle staae med nøgne, laadne

Arme,

En har en Hammer i sin Haand, han synes barst at true,

Dg dybt i Dvnen brænder høit den røde Flamme-Lue.

Nu vidste Helten hvor han var, og gav sig til at knæle,

Men som han ret af Hjertet bad, da loe de Djævle føle;

Men ved hans Side Englen stod med Himlen i sit Die,

Dg Lopperne som Taage flød om Barmens Marmor-

Spie;

Hun rakte ham sin hvide Haand, og sagde: "Morten
Lange!

"Nu, Gudsteelov, De kom Dem lidt! — Men hvorfor
er de bange?"

"Hvor er jeg?" hvidskede han svagt, og alle Lemmer
stjælved',

"O Engel, jeg vil gjerne døe! men hjælp mig bort fra
Helved'."

Da smilte Englen anden Gang: "I er i gode Hænder!

"Her boer jo Smeden; Herre Gud! jeg troer I knap os
fjender."

"Paa Marken tæt herved I laae foruden Hest og Kane,

"Saa fik vi Jer i Huset ind, og jeg er lille Ane!"

Da reiste Morten Lange sig, man saa hans Die spille,
Dog, Glæden ei jeg stildre kan, thi vil jeg tie stille.

— Ved Julegrød og Gaasesteeg han glemte Nattens
Dvide,

Dg lille Ane sad som Brud ved Morten Langes Side.

De tre Gaver.

Saa deiligt et Træ i Stoven staaer,
 Dg Fuglene smukt i Kronen staaer;
 Der mødes tre lystige Svende.

Enhver sig tager af Træet lidt;
 Saa vandre De atter hver til sit,
 Thi Dagen lakker mod Ende.

En Billed hugger den ene var;
 Af Træet i Hast han hugget har
 En smuk, en velskabt Herre.

Den anden var jo Skræder Dich;
 Af ham det deilige Klæder fik;
 Men Anden mangled', desværre!

Den tredie var en ung Poet.
 Da lidt han havde paa Klodsen seet,
 Gav han den Anden og Livet.

Den nye Mand bukked' og gif sin Bei;
 Men grunder alt meer og mere: "ei!
 "Hvem mon mig det Bedste har givet?"

I Byen gjorde han Lykke snart,
 Thi Klæderne hjalp ham, det var klart;
 Med Titler de smukt ham bemalte,

Hvert Dame-Hjerte stod nu i Brand,
 Hvor det dog er en nydelig Mand.
 — Om Manden der slet Ingen talte.

J a n u a r.

(En Skizze).

"Wasser ist Körper und Boden der Fluss. Das neueste Theater
"Thut in der Sonne Glanz zwischen den Ufern sich auf."

Göthe.

Paa Gade, Mark og Tage, nu ligger Sneen hvid,
Man bliver gratulert, jo, det er en deilig Tid.
— Men tys, der kommer Posten, hør Hornet skratter lidt,
Alt, hvad mon vel han bringer os nu med Sort paa Hvidt?
Ja Posten ligner Aaret, og Lignelsen er smuk,
Han bringer ofte Glæde, men ofte Graad og Suk.
— Nu kommer der en Kane; hvor Alt er der galant!
See, Hesten bærer Bjælder og flagrende Bevandt;
I Pelsværk sidder Damen, de friske Læber lee,
Bag paa staaer Cavaleren, heel underlig at see.
Raskt løbes der paa Skoiter hist paa den blanke Sæ;
Brødkonen staaer og fryser, en bleg, en nordisk Mø.

Tanker ved en ituslagen Jydepotte. ^{*)}

— minuentur atræ
carminæ curæ.

Horats.

Du er ei meer!
 Din Digter græder ved Dit brudte Leer.
 Det blev Din Lod at taale Røg og Flamme,
 Dog stod Du fast; Du altid blev den samme!
 Faa kjendte Dig paa denne store Jord,
 Dog i Din Død Du nævnes skal i Nord;
 Jeg i Avisen vil et Grav-Bers sætte,
 Saa Laarer skal de Skjønnes Kinder tvætte.
 — Først var Du Leer, nu bliver Du det atter!
 Saa gaaer det selv Naturens bedste Datter.
 Af, var Du falden i en Kunstners Haand,
 Du havde vundet ved hans Skaber-Haand;

^{*)} Er ikke optaget i Gravblomsterne.

Som Vase skulde Du da Diet gotte,
 Men Skjæbnen bød — Du blev en Jydepotte.
 Dit Liv svandt hen saa stille ingetogen,
 Som Afkæpot Du stod i Skammelfrogen;
 Lidt saae jeg Dig imellem Røg og Ild,
 Naar Maanens Straale fald paa Ruden mild;
 Jeg saae Din Damp, i den steg Aander frem,
 Og søgte gjennem Skorsteens-Piben hjem;
 Dig glemte de, naar de saae Stjerner tindre,
 Da hørte jeg det koge i Dit Indre.
 Ja, Du har følt og lidt som en Heltinde,
 Fred med Dit Minde!

— En Digter hører helst sin egen Sang,
 Thi vil jeg læse min saa mangen Gang,
 Til Afsen kommer paa de hvide Binger
 Og Trøsten bringer.

— Om Eg og Linned drømte jeg i Nat,
 Da vidste jeg, det ei var rigtigt fat;
 Et Skrig fra Kjøkkenet jog mig af mine Drømme,
 Der saae jeg Dine Skaar i Suppe svømme.
 Alt var Forvirring, slukt var Skorsteens-Flammen,
 Malene græd og samlede Dig sammen.
 I Gaarden skal nu Dine Stumper hvile,
 Smaa-Blomster snart vil fra Din Gravhøi smile;
 Lad Tiden dække Alt med sine Binger,
 Naastee i Døden den Dit Held Dig bringer!
 Hvor nu er Land, var fordums Tid et Hav,
 En Bøge-Skov kan voxre om Din Grav;

Et Sekel gaaer —
 En Antiquar vil finde Dine Skaar;
 Dybt i hans Indre taler høit en Stemme,
 At Konge-Støv Du engang maatte gjemme.
 Til et Musæum skal Du Veien finde,
 Som Skaar og Stumper Livets Krandsse vinde.
 Og nu Farvel! jeg skal Din Grav besøge,
 Men lov mig, at Du aldrig her vil spørge.
 Græd ei Malene!
 Hun har det godt,
 Den salig Pot!
 Snart hvile ogsaa vore trætte Bene.

Dödnigen,
et
fyenst Folke = Eventyr.

"Märchen noch so wunderbar,
"Dichterkünste machen's wahr.

Ötke.

Som Barn var det min største Glæde at høre Eventyr, en stor Deel staae endnu ret levende i min Erindring, og nogle af disse ere kun lidet eller intet bekjendte; jeg har her gjenfortalt et, og dersom jeg seer det optaget med Bifald, vil jeg saaledes behandle flere, og engang levere en Enklus af danske Folke-Eventyr.

Forfatteren.

Om trent en Meil fra Bogense finder man paa Marken i Nærheden af Elvedgaard, en ved sin Størrelse mærkværdig Hvidtjørn, der kan sees fra selve den jydsk Ryst. I gamle Dage skal der have været to, og man fortæller, at Fredrik den Anden har besøgt dette Sted, for at see denne Mærkelighed, og at de i denne Anledning vare udskaarne i Form af to Kroner.

Som ganske unge Spirer vorte disse Hvidtjørne i en lille Hauge, som laae der bag et fattigt Bondehuus; dengang var Elvedgaard et Nonnekloster rundtomkring omgivet med Boldgrave, hvoraf endnu en stor Deel er vedligeholdt.

Det var en smuk August-Aften, Nyggene opførte deres luftige Françaiser, og Frøerne sad som fugtige Spillemænd og kvækkede et lystigt Chor i deres dybe Orchester, Nonnerne havde just endt den fromme Aftensang og hver begav sig til sin Celle. Omkrandsat af Skoven laae den lille Indsø saa stille og speilklar ved Klosteret, kun naar en Fisk slog op forstyrredes den rolige Flade; men imellem Elverkrattet, saae man ved Fuldmaanens Skin, hvorledes Elverpigerne som lette Taager svingede sig i lystige Dandse, Elverkongen stod med en Sølv-Krone paa Hovedet, der skinnedes med

blaaligt Skjær i Maanelysset; dybt nede i Rosen le-
gede Løgtømændene Tagfat om en lille Hvi, hvor en-
gang en hellig Munk havde nedmanet en Natteaand,
men han maatte vist ikke have forstaaet Kunsten ret,
thi den Nedmanede fløi hver Midnat, i store Kredse,
som en fulsort Ravn og skræmmede Egnens Beboere
ved sit hæse Skrig.

Der var allerede ganske mørkt i Klosteret, men fra
den lille Hytte i hvis Have Hvidtjørnene vare plantede,
flammede endnu Lampelyset gennem de smaae Ruder.
Indenfor de nøgne Leervægge laae en gammel Bonde
paa Dødsleiet; hans Søn Johannes sad ved Sen-
gen hos ham og trykkede den Dødes kolde, flamme
Haand fast til sine Læber. Faarekyllingen peeb saa
varslende i Krogen, Lampen var næsten udbrændt;
den Gamle saae endnu engang med store, stive Blikke
paa Sønnen, knuede frampagtigt hans Haand og sov
hen i Herren.

Johannes græd høit, nu følte han sig med eet
saa ganske ene i Verden; vel havde han mange Lige-
aldrende og Bekjendte der i Egnen, men der var jo
ingen han ganske kunde slutte sig til, ingen, der ganske
kunde dele hans Følelser.

Dagen stinnede alt ind i Hytten og sandt Jo-
hannes sovende foran Faderens Dødsleie; han holdt
endnu den Dødes kolde Haand fast i sin, og deilige,
brogede Billeder fløi i Drømme forbi hans Sjæl. Han
saae sin Fader frisk og sund; alt var lyst og smukt
rundtomkring, og en deilig, men bleg og liigklædt Pige
satte ham en Krands paa Hovedet; hans gamle Fa-

der lagde Pigens Haand i hans; -- han vaagnede, og sølte nu kun Faderens kolde Dødninghaand, og saae den Dødes brustne Blikke, der uden Seekraft stirrede paa ham.

Det var en Fredagsmorgen de førte den Døde til sit sidste Hvilested; Johannes fulgte langsomt efter den sorte Kiste der gjemmede ham hans kjære Fader; Munken læste en latinsk Bøn og kastede Jord paa Kisten, da var det, som hans Hjerte skulde bryde, men da Chor=Drengene sang og svingede Rogelsekarrene, saa den blaalige Røg hvirvlede op imellem de grønne Hække, da smeltede han hen i Graad; han syntes i de spæde Stemmer at høre Guds Engle der sang hans Fader imøde. Han saae op imod Himlen, saae rundt omkring sig; Alt aandede et frodigt Sommer-Liv; da blev det ham klart i Sjælen, at Døden ikke kunde være Tilintetgjørelse; Fuglene sang saa smukt rundt om i de høie Kastanietræer, og høit oppe under den blaae Himmel seilede de lette Skyer langt bort til fremmede Lande. Da vaagnede en mægtig Længsel hos ham efter at see sig om i Verden. Skaren drog tilbage til Sørgehuset hvor et rigeligt Gilde ventede den; man roste den Afdøde og hans velbryggede Most, og alt som de drak for den Døde bleve de selv mere levende; en mædsket Munk, der lignede den hogartste, havde paataget sig en Harlequins lystige Rolle, drak og sagde dumme Bittigheder saa godt som nogen monarkistisk Skolemester, men Johannes sneeg sig fra det lystige Selskab; han havde skaaret og sammensøiet et stort Trækors, det bar han hen paa Kirkegaarden og

satte paa Faderens Grav, som alt nogle af Byens Piger havde bestrøet med Sand og Blomster.

Tidlig den næste Morgen pakkede han sig en lille Byldt sammen, gjemte i sit Belte hele sin Arvepart, der bestod i 50 Rdlr., og med denne og en lille Pung, hvori var nogle Sølvskillinger, forlod han Huset for at drage ud i den vide Verden. — Veien gik over Kirkegaarden hvor han først tog Afsked med sin Faders Grav, en Lærke sad paa Trækorset og sang, men slagrede strax bort mellem de duftende Hylde træer, da Johannes nærmede sig.

Det var en deilig Morgen, den duggede Kornmark straalte som et Hav af Guld i Morgensolen; langsomt steeg Taagerne fra Engen, og alle Blomsterne nikkede i den friske Morgenvind, som de vilde ønske Johannes Velkommen i den frie Natur. Endnu engang dreiede han sig om paa Høien for at see den gamle, bekjendte Kirke, hvor han var døbt, og hvor han hver Søndag med sin gamle Fader havde bedet til Christus og alle de Hellige; da saa han høit oppe i et af Høllerne i Taarnet, Kirke-Nissen staae med sin lille røde, spidse Hue, han skyggede for sit Ansigt med den bøiede Arm, da ellers Morgensolen skar ham i Øinene; Johannes nikkede ham sit Leveel, og den lille Nisse svingede sin røde Hue, lagde Haanden paa Hjertet og kyskede mange Gange paa Fingerne for at vise ham sine varme Ønster om at Reisen maatte blive lykkelig.

Med Hovedet fuldt af brogede Drømme om den store deilige Verden han nu først ret skulde see, fjernede

han sig alt mere og mere det kjære Barndoms Hjem. Gjenstandene blev snart nyere og fremmede Ansigter hilsede ham. Den første Nat indlogerede han sig i en Hæstak paa Marken, og sov der som en persisk Fyrste i sit straalende Sovkammer. Den grønne Mark var hans Gulvteppe, Hyldebuskene og de vilde Rosenhække vare hans Blomstervaser, og som Vandfad havde han den hele Aae med sit friske rindende Vand. Maa-
nen hang som en stor argantisk Lampe under det hvælvede Loft og brændte med en stadig Flamme. Uden nu at være i Frygt for at Lyset der, skulde brænde ned i Stagen eller vælte, og tænde Ild i det blaac Loft og de lette Sky-Gardiner sov Johannes, til et Chor af vingede Spillemand vækkede ham den næste Morgen.

Fra den nære Landsby ringede Klokkerne, det var Søndag; Folk gik til Kirke og hilsede alle saa venligt den fremmede Vandringsmand med det aabne ærlige Ansigt; snart tonede Messesangen, og Lysene brændte paa Altarbordet, men Johannes stod allene paa Kirkegaarden, saae de mange sjunkne Grave, der vare overgroede med høit Græs, da tænkte han paa sin Faders Grav, der nok ogsaa snart vilde synke saaledes sammen, da han ikke var og pyntede og lugede den. — Længs sadde han sig ned og rykkede Græsset af een af de nærmeste Grave, reiste de sorte Kors der vare faldne om, og lagde Krandsene, som Vinden havde revet bort fra de friske Grave, igjen paa deres Sted, i det han tænkte, at ogsaa en kjærlig Haand vilde tage sig af hans Faders Grav, nu da han ikke kunde det.

Ved Kirkegaardsporten stod der en gammel Tigger med et fromt ærværdigt Ansigt og lenede sig til sin Krykke, med ham deelte han den lille Rest han endnu havde af Sølvpengene i sin Pung, og gik saa roligt og fornøiet videre frem i den vide Verden.

Ved Stranden fandt han en Skipper der laae seilsfærdig, og for den lille Rest af sine Sølvpenge fik han ham til at tage sig med. Snart svulmede de hvide Segl for den friske Søvind; den deilige danske Kyst med sine Skove og Bakker fjernede sig mere og mere; Bølgerne væltede sig skumhvide mod Skibets Forstav, og let som en Fugl fløi det hen over Havet til fremmede Lande; henimod Aften viste sig en ny Natur-Scene for ham. Havet blev med eet roligt, Gladen var glat som et Speil, men langt borte suuste det i Luften som et Forbud paa det kommende Uveir; sorte tunge Skyer hævede sig paa Horizonten, og de hvide Maager slagrede ængsteligt med høse Skrig henimod Kysten som man vinede i nogen Afstand. Før Skibet endnu naaede Land, var Uveiret kommet nærmere; Johannes stod ved Masten og saae henrykt ud i den oprørte Natur. Solen gik just stor og rund ned i Havet og alle Bølgerne spillede med en underlig Blanding af Rødt og Grønt. Over Havet hvælvede sig en deilig Regnbue og under denne stod den store Uveirs-skye, ikke sort og truende, men farvet med et mildt Rosenskjær af den synkende Sol, og midt i dette blegvøde, spillede de blaahvide Lynstraaler. Med ganske underlige Følelser betraadte Johannes Kysten; han stod jo nu i et fremmet Land, og Havet laae imellem

ham og Hjemmet. Men snart forjog Synet af de mange nye Gjenstande det siebliffelige Mismod; Uveiret syntes at drage bort over Havet, Aftenen var saa kjølig og smuk, han besluttede derfor strax at vandre videre; men efter nogle Timers Forsøb, havde Uveiret vendt sig, og vor kjære Ungersvend maatte fordoble sine Skridt for at komme under Tag før Regnen brød løs. Det blev alt mørkere og mørkere omkring ham; endelig saae han en Kirke, der laae eensom paa en storbegroet Høi; han stræbte der hen og fandt Døren til Baabehuset paa Klem. Rigtignok blev han ved Indtrædelsen lidt underlig om Hjertet ved at see sig i Selskab med en Død; thi paa Løibænken laae Liget af en midaldrende Mand med foldede Hænder og Svededugen over Ansigtet.

"Jeg vil ikke forstyrre den Dødes Ro," tænkte han, "kun laane Tag til Uveiret er draget over." Stille sadde han sig i Krogen, og var nær falden i Søvn, men da Regnen hørte op og Stormen sagtnedes, hørte han det pusle ganske underligt ved Døren og to store mørke Skikkelser traadte ind, de nærmede sig den Døde og loe fælt i det de voldsomt toge fat paa ham.

"J Jesu=Navn hvem er J!" raabte Johannes og traadte frem imod dem. "Hvorfor vil J forstyrre den Dødes Fred?"

Mændene studsede, men efter nogle Diebliffe begyndte den ene ganske hæsligt at lee og sagde med en raae Stemme:

"Hæv, min Broder! Hæv! — denne Døde skulder os 50 Rdlr., som vi laante ham for nogle Dage

siden; det var paa Speculation, og han var da frist som en Fugl i Luften, men saa gif han os igaar hen og vilde trække en lurvet Tigger-Dreng op, der var falden i Naen, og blev der saa selv lidt for længe. Nu kan vi skyde en hvid Pind efter Pengene! os har han narret, og gjælder dog hos alle gamle Kjærlinger for en Guds Mand, men naar vi nu har fradset ham lidt, saa vil nok Bladet vende sig, og man vil ryste paa Hovedet og vidste om Satan og hans Englestare; forstaaer Du mig?"

"Men om jeg nu træder frem i Morgen," svarede Johannes, "og fortæller hvad I nu saa aabenhjertigt har sagt mig, hvad saa?"

"Hvad saa!" svarede Manden, "ja, naar vi frygtede det, saa kneb vi Dig nu strax i Halsen, saa Dinene skulde staae ud af Hovedet paa Dig som paa en kogt Krebs! men det frygte vi ikke for; thi til Gavn kan det aldrig blive Dig, og en Ulykke vilde Du være vis paa!"

Saaledes talede Manden og greb nu atter fat i Riget for at mishandle det; men Johannes traadte dristigt imellem og søgte med al sin Bølgelighed at forhindre det, men uden Nytte.

"Min Bei gaaer ud i den vide Verden," sagde han tilsidst, "jeg har hverken Fader eller Moder, og min hele Rigdom er 50 Rdlr.; saameget er det jo den Døde skylder Eder? Vil I nu ved Gud og alle Helgene love mig, ikke oftere at forstyrre hans Fred, saa vil jeg gjerne give Eder min lille Eiendom!"

"J vil betale den Dødes Gjæld?" spurgte den ene og saae paa ham med store Dine.

"Ja," svarede Johannes, "naar jeg kun kan være vis paa at J vil forunde hans arme Legeme Ro, og ikke søge at forringe hans ærlige Rygte. Her er Pengene, men gjør først Sed over den Døde, og læg Eders Haand paa hans kolde Hoved!"

Mændene adløde og forsøiede sig snart veltilfredse hjem med Pengene; men Johannes lagde først Liget tilrette igjen paa Løibænken, og foldede dets kolde Hænder før han greb til Vandringsstaven og sagde den Døde Farvel.

"See nu er jeg lettet for den Byrde!" tænkte han, "ingen Røver skal nu slaae mig ihjel for mine Penges Skyld, og jeg har ærligt betalt mit Rattely; vor Herre vil nu nok sørge for hvad der videre skal komme!" Rolig og tilfreds forlod han Baabenhuset; Uveiret var draget over og Fuldmaanen skinnede hvid og klar fra den blaa Himmel. Natten var saa mild og kjølig og alle Buske og Træer i Skoven hvor han gik duftede saa friskt og kvægende; lystigt legede de smaa Alfer i Krattet, og lode sig ikke forstyrre af den Fremmede der gik forbi og saae paa deres Lege, thi han var et godt, uskyldigt Menneske. — Nogle af Alferne vare ikke større end en Finger og havde deres lange gule Haar opheftet med Guldkamme; andre vare kun en Tomme i Høiden, det var vistnok de mindre Børn, og de morede sig med at seile i store Blomsterblade der gnygede paa Duggen i det høie Græs; væltede saadan en lille Baad saa Alfen faldt paa Hovedet ned

og blev borte i Græsset, da blev der en Latter og Støi af de andre Smaa-Puslinger. — Fra Hæk til Hæk maatte store brogede Vedderkopper med Guldfroner paa Hovedet, spinde dem flere Aalen lange Høngebroer og Paladser, der, besprængte med de fine Dugdraaber, saae ud som de vare indvirkede med Diamanter. Hele Skarer af lustige Alfer hoppede nu om paa disse Broer og Slotte til den lyse Morgen, da forsvandt de allesammen, og Vinden førte deres deilige Bygninger bort, der nu kun slagrede hen i Luften som store Spindelvæve og forsvandt reent, da Solen kom høiere paa Himlen. I det Johannes saaledes vandrede fremad i levende Drømme, hørte han en stærk Mandsstemme raabe bagved sig: "Holla Kammerat! hvorhen gjelder Reisen?" Han vendte sig om, og saae en rast Mand paa omtrent 30 Aar, han var velklædt, havde en lille Randsel paa Ryggen og støttede sig paa en stor Knortekjæp.

"Jeg gaaer ud i den vide Verden," sagde Johannes, "min Fader er død, og jeg er kun en fattig Knøs, men vor Herre, tænker jeg, hjælper mig nok! Fuglen synger og har dog hverken Korn eller Penge, og det gaaer mig ligesaadan."

"Min Bei gaaer ogsaa ud i den vide Verden," sagde den Fremmede; "skal vi da ikke gjøre Folgestab? To slaae sig altid bedre igjennem end een!" Rast gled Talen ham fra Tungen, Johannes følte sig underligt draget til ham, og snart vare de ret fortrolige og bekjendte med hinanden.

Den Fremmede besad sjeldne Kundskaber, havde

sig meget om i Verden; Johannes lyttede forundret til hans Tale, en heel ny Verden viste sig for ham, og Alt hvad han før kjendte, traadte nu frem i en ny og klarere Skikkelse. Han beskrev ham saa levende de uendelige, høie Bjerge med deres evige Iis og Snee; hvorledes Skyerne hang dybt nede under Vandringsmanden; hvor reen Lusten der var, saa at Himlen hvælvede sig i det mørkeste Blaae, og Solen stod uden blændende Straaler i det stærkeste Ildrødt. Hvor skjønt der var imellem disse Bjerge, hvor Iispyramider verle med Blomstertæpper og gyldne Kornmarker; og hvor man fra den høieste Spidse skuer ud i det Uendelige; og hvor da de lavere Bjerge med deres Gletscher og Snee see ud som et oprørt Hav, der i et Nu er stivnet med sine uhyre Bølger. Han fortalte ham ogsaa om Bjergenes Indre, hvor det blinkende Uerts slyngede sig som Bække og Floder i uendelige Bugter; om de store Have med deres Koralklipper og store Uhyrer; og om de uendelige mange Riger og Lande paa denne Jord.

Aldrig havde Johannes tænkt sig Verden saa stor; jo mere den Fremmede fortalte, desto større blev den for ham; men som han meest undrede sig over dens Storhed, pegede den Fremmede mod Himlen, viste ham Solen, og udviklede hvorledes enhver Stjerne, der tindrede ham om Natten kun som en lille Prik, var en Klode, større og maaskee skjønnere end denne Jord her; da svimlede Johannes ved Tanken om det store Uendelige, men rystede derpaa med Hovedet og trykkede smilende den Fremmedes Haand

idet han takkede ham for det deilige Eventyr, thi andet kunde det jo ikke være. —

Solen stod allerede høit da de gjorde Raft under et stort Træ; den Fremmede deelte sit lille Forraad med ham, der bestod i Brød og Biin; en saadan Drif havde han endnu aldrig smagt; det var ret en fornem Frokost i det Grønne. Skoven hvælvede sig som en Ridderfal, og høit oppe i Galleriet, der var betrukket med ægte Grønt der ikke gik af i Badsten, sang Fuglene, som de største Sangere, smukt fra Bladet, og ikke een slog en falsk Trille.

Bore Vandringsemænd havde næsten fortæret deres Frokost, da der nærmede sig en gammel, af Alderen krumtbøiet Kone; hun bar paa sin Ryg et Knippe Brænde, som hun havde samlet sig i Skoven, og støttede sig med den ene Haand paa en Krykkestok, men holdt med den anden tre store Riis af Bregner og Bidier. Langtsomt og stønnende skred hun fremad, men som hun var nærved dem begge sank hun til Jorden og udstødte et smerteligt Skrig; de sprang strax op for at hjælpe hende, men hun havde i Faldet brukt sit ene Been. Hun jamrede høit af Smerte, og bad dem føre hende til sin Hytte, som kun laae et lille Stykke Bei derafra. Johannes greb hende strax i sine Arme, men den Fremmede bad ham at lade hende ligge i Græsset, tog saa en Krukke frem af sin Randsel og forsikkrede at den gjemte en kostbar Salve, der ikke alene strax kunde hele Beenbrudet, men endogsaa gjøre hende det Been langt raskere end det før havde været, men til Belønning forlangte han de tre

Riis hun bar i Haanden. Den Gamle stirrede forundret paa ham og mumlede sært med de tandløse Gummer:

"Kold og hvid, varm og rød,

"Kongekrone eller Død" —

og rakte ham de tre Riis. Neppe havde han nu besmurt Benet med sin Undersalve, før den Gamle reiste sig, og forsikkrede at hun endnu aldrig havde været saa let paa det Been før, og bad ham, dog endelig at smøre det andet lidt med, for at hun ikke skulde komme til at hinke, men kunde blive lige rask paa begge Benene; neppe havde han opfyldt hendes Ønske, før begge Pusselfankerne gik paa hende som nogle Trommestikker, hun knirede og forsvandt i den grønne Skov.

"Hvad vil Du med de Riis?" spurgte Johannes den Fremmede, som gjemte dem omhyggeligt i sin Kandsel.

"Bruge dem naar jeg bliver Kjærtessvend og skal ledsage min Dame;" svarede han, "o det var en ganske fortræffelig Fangst!"

Genimod Aften traadte de ud af Skoven, og en stor viid Udsigt laae foran dem.

"Hvilke sorte Skyer trække ikke op derude!" sagde Johannes, "det bliver vist Uveir til Natten."

"Sorte Skyer;" afbrød den Fremmede ham, "nei det er Bjerger, imorgen ville vi kunde være der."

Med hvilken Længsel stirrede ikke Johannes der hen og ønskede endnu i denne Aften at kunne være der, men den Fremmede sandt det rigtigst at de udhvilede sig i det nære Værtshuus, for at de med fornøiede Kræf-

ter den næste Morgen kunde begynde deres Bjerg-
Reise.

I Kroestuen var der en stor, broget Forsamling, thi en Marionetspiller havde her paa nogle Tønder opreist sit lille Theater, og vilde give Dronning Ester's deilige Historie. Johannes og den Fremmede toge sig Plads imellem de andre Tilskuere, hvoraf nogle røge Tobak, og andre sladdrede ganske lystigt. En tyk Slagter som lod til at være den fornemste i Selskabet sad nærmest Theateret med sin store Bulbider ved Siden, der gloede omkap med det øvrige Publicum paa den kongelige Herlighed der nu viste sig.

Kong Ahasverus, havde allerede ophøiet Ester til Dronning; Mardocheus var fært om paa en deilig hvid Hest og Haman hængt; nu kom den sidste Act hvor Jøderne skulde ihjelslaae alle deres Fjender; hu! hvor der var en Odelæggen; Kongen og Dronning Ester sad midt paa Torvet paa en deilig Trone og de havde begge Guldkroner paa Hovedet og lange røde Kapper som de smaae Jøde-Drenge bare Sløbet paa. Hvergang der faldt et Regiment Hedninger nikkede Ester og hoppede op og ned paa sit Sæde, saa det var en Lyst at see paa, men med eet, Gud maa vide hvad den store Bulbider tænkte, da den tykke Slagter nu af Interesse for Stykket glemte at holde paa ham, foer han i eet Spring op paa Theatret, væltede alle Drabanterne og tog Dronning Ester midt i hendes tynde Liv. "Knik, knak! hvor gif hun i Stykker, og den arme Marionetspiller jamrede sig gyfelig, thi det var jo hans første Prima-Donna, hun-

den havde bidd Hovedet af. Comedien var da nu forbi for denne Gang, og enhver begav sig til sit; da tog den Fremmede den stakkels Dronning Ester i sine Hænder, og smurte hende med den kostelige Salve han eiede, og strax blev hun heel, og hvad der endnu var mere underligt, hun bevægede sine Lemmer af sig selv, gjorde en dyb Compliment og slog ud baade med Arme og Been. Da blev Marionetspilleren saa glad i sit Hjerte, thi nu kunde hun selv røre sig, uden at han behøvede at trække i Snorene, og manglede alene Mælet for at være en fuldkommen Dame.

Efterat have holdt et tarveligt Aftensmaaltid, lagde de sig til Ro, men de kunde ikke sove for en underlig Sukken og Stønnen, der syntes at komme fra Theatret; Marionetspilleren løftede Forhænget tilside, der laae alle Ridderne og Damerne, Kongen og Drabanterne, imellem hverandre og sukede saa det skar ham i Hjertet, de stirrede paa ham med deres store Glas-Vine, og det var som de bade om, at blive smurt lidt, ligesom Dronningen, for at ogsaa de kunde bevæge sig af sig selv. Dronning Ester knælede ogsaa ned og udstrakte sin Guldkrone, ligesom hun vilde sige: "tag den! men smør min Gemal og mine Hoffolk!" da kunde Marionetspilleren ikke længer modstaae, han lovede den Fremmede, at give ham hele Indtægten for denne Aften og mere til, naar han kun vilde smøre nogle af de andre Marionetter med, men den Fremmede forlangte allene det store Slagsværd han bar ved sin Side, og da han havde erholdt det, gned han snart Liv i de fornemste Træmænd.

Ved næste Dag-Gry forlode de Bærtshuset, for at begynde deres Bjergreise; det gik bestandigt Bakke op ad, gjennem Krat og Buske; snart antog Alt rundtom et vildere Præg; høie Fjeldstykker hang truende ud over deres Hoveder; Fodstien var saa snever, at Johannes svimlede og var styrtet ned i den frygtelige Kløft under sig, havde ikke den Fremmede understøttet ham. Udsigten blev nu friere, Solen stod op og skinnede med sine røde Straaler paa de hvide Bjergtinder, men dybt nede laae Dalen i en blaalig Taage, der dunstede bort i Morgensolen. Johannes var hensesjunken i Bestuelsen af denne Pragt; han saae og anede kun Gud i den store Uendelighed, da lød der ganske underlige, himmelske Toner over hans Hoved; underligt smæltede de hen med hans Hjertes Følelser; han saae i Beiret, en stor, hvid Svane svævede i Luften, dens Sang hendøde i smeltende Harmonier, og som baaren af Vinden, sank Fuglen med bøiet Hoved ned for hans Fødder og var død; da greb den Fremmede det store Slagsværd, som han havde faaet af Marionetspilleren, og nu bar ved sin Side, huggede i to stærke Slag de store Svanevinger af, og gjemte dem under sin Randsel.

Johannes var saa forundret over alt det Nye han saae og hørte, at han ikke kunde sige et Ord, men den Fremmede greb hans Haand og sagde: "see! kom ikke Sværdet mig nu ret til Pas? for disse Vinger skal vi faae Guld, og for Guldet et lystigt Maaltid!"

Saaledes vandrede de nu fremad mellem Bjergene, "hvor Alt er stort og deiligt," sagde Johannes,

"hvad mon der ikke være for deilige Lande paa hin Side Bjergene?"

"Der ligger Phantasiens Verden!" sagde den Fremmede, "jeg tænker at vi næste Morgen skal kunne see dens glimrende Diamant Bjerge!"

Da de nu havde reist mange Mile fremad, saae de dybt nede i en Dal mellem Bjergene, en stor Stad med mange Taarne der glindsede deiligt i det klare Solskin, og midt i Byen laae der et prægtigt Marmorslot tækket med Sølv og Guld, og her residerede Kongen. Omtrent en Miil fra Staden laae der et stort Krohuus, og alle vare her i Arbeide med at opreise en Trepport, som Pigerne behang med Blomster og Krands. Af Verten erfarede vore Vandringsemænd, at de var i Hjerterkonges Rige, en fortræffelig Regent, og nær beslægtet med Silvio Ruderfonge, der er noksom bekjendt af Carlo Gozzi's dramatiske Eventyr "de tre Pomeranzer."

"Ak!" sagde Verten, "vor allernaadigste Hjerterfonge er en fortræffelig Mand, ret en Hjertens Mand, og derfor male de ham ogsaa altid af med to Hjerter, men hans Datter — ak! ak!"

Her begyndte den gode Gamle, saa bitterligt at græde, saa han ikke kunde saae et Ord mere frem; da han siden havde fattet sig erfarede de, at Kongedatteren var stjern som Solen, men var tillige en ond og arrig Her, der var Skyld i mange deilige Prindsers og mandhaftige Ridderses Død. Enhver, ligesom Kongesønnen til Betleren, var det tilladt at beile til hende, men kunde han ikke svare paa tre givne Spørgsmaal, eller rettere, gjætte tre Ting, da lod hun, som en an-

den Turandot, ham uden Naade og Barmhjertighed henrette. Den gamle Konge var færdig at gaae af Sorg i Graven over sin ugudelige Datter, og over at have givet hende et helligt Lofte, ikke at blande sig i hendes Kjærlighedshandel. Ja, der var endogsaa forordnet eengang om Aaret en stor Bededag, hvor da Kongen med hele Folket laae paa Knæ og bad om, at Prindsessen maatte vende om paa den rette Wei, og faae et nyt og bedre Hjerte; Sorgen var saa stor, at selv de gamle Kjærlinger i Byen farvede deres Brændeviin sort, for ogsaa selv ved dette, at vise deres Bedrøvelse.

"Men er hun da saa smuk?" spurgte den Fremmede.

"Al ja," svarede Berten, "vor Herre har givet hende en Sjøn Skabillon! men hvad nytter det? Et Uffel er dog et Uffel, bære det endogsaa et gyldent Dække! og Adel uden Dyd er en Løgte uden Lys! af, naar de først klappe med Skovlen paa hendes Grav, saa har den Herlighed en Ende; saa skal hun sove i de røde Lagener, hvor Sengene er hede uden Varmebækken! Gud bevare os alle sammen! — Om en Stund kommer hun her forbi, derfor har jeg maatte lade reise denne Treport; hun skal nu besee det nye Marmorbad! o Gud give hun maatte drukne deri, den lede Satan! men hun drukner ikke! hun drukner ikke!"

Johannes og den Fremmede sadte sig imidlertid til Bords i Gjæstestuen for at nyde lidet, da de pludseligt bleve afbrudte ved larmende Hurraraab; de gik til Binduet; der stod Berten udenfor og svingede med sin hvide Hue, og Piger og Karle holdte Krands

i Beiret for Prindsessen der med sit Følge reed igjennem den med Blomster og Grønt pyntede Trepport. Foran saae man to unge Ridderbende, ganske klædte som Hjerterknægt i Spillekortene; hendes Terner rede paa sorte Heste, vare isorte røde og blaa Kjoler, og holdte hver en deilig Guld-Tullipan i Haanden, men Prindsessen selv sad paa en hvid, arabisk Hest, og hendes himmelblaae Kappe slagrede i Vinden; paa Hovedet bar hun en Krone af funkende Edelstene, og de brune Lokker fløde i store, syldige Ringe ned over hendes Barm og den tynde, hvide Kjortel der forraadte Legemets yndige Former. Hendes Pande var høi og ædel, og under de fiint tegnede Dienbryen funkede to store, sorte Dine, der maatte kunde skyde Pile gjennem det haardeste Hjerte; Munden, Kinderne, Halsen . . . dog, hun var allerede forbi Huset, men hendes Blik havde hvilet paa Johannes, der stod som forstenet og stirrede ud efter Prindsessen, ihvem han troede at see det skønne Drømmebillede der havde svævet for ham ved hans Faders Dødsleie.

Han fortalte den Fremmede sin Drøm, hvorledes Faderen havde lagt den smukke Piges Haand i hans, hvor lykkelig han havde følt sig, og hvor levende det Hele endnu stod for ham, da han vaagnede op og holdt, istedet for Pogens, sin Faders iiskolde Dødningshaand fast i sin.

"Men," sagde den Fremmede og rystede paa Hovedet, "læg Mærke til det ulykkelige Barsel, vaagn i Tide op af dette ulykkelige Kjærligheds Blund, og ikke siden, naar Dødens kolde Haand griber Dig! tænk paa de mange deilige Prindsler og mandhastige Riddere,

der ere dræbte før Dig, og lad mig ikke saa tidlig, og paa en saadan Maade, miste en kjær Reisekammerat!"

Men Johannes kastede sig til hans Bryst, og smeltede hen i Graad; han kunde ikke løsrive sig fra sit deilige Drømmebillede, som han nu havde seet svæve sig lyslevende forbi; det var som usynlige Magter reve ham med sig, han maatte see og tale med den deilige Prindsesse; hvad Sjønnere kunde han finde i den hele vide Verden? Det var som om han nylig havde læst Werther og Siegwarth, han kunde kun elske og døe.

Efter vel at have børstet sine Skoe og sin Kjole, vadsket Hænder og Ansigt, og kæmmet sit gule Haar til een Side, gik han ene ind i Byen, op til det store Slot, der glimrede af Sølv og Guld i Sol-Lyset. Med stærke Slag bankede han paa Kobberporten, men ingen aabnede den, han bankede atter, men først da han slog med Hammeren for tredie Gang, knagede den paa sine massive Hængsler; det var den gamle Hjerter-Konge der selv kom og lukkede op; han var i Schlafrock og Tøfler, men paa sit ærverdige Hoved bar han, om de hvide Sølvlokker, den tunge Guldkrone og holdt Scepteret og Øblet under Armen, medens han med en stor Guldnøgle aabnede Porten.

Da han hørte at Johannes var en ny Beiler til hans kongelige Datter, brast den Gamle i Graad, saa at Scepter og Øble faldt til Jorden; han løstede begge Hænder imod Himlen og tørrede sine Dine i den kostbare Schlafrock. Derpaa tog han Johannes ved Haanden og førte ham ind i Prindsessens Lysthauge. I hvert Træ hang der tre, fire kongelige Beilere, hvis Beenrade ranglede med de tørre Knokler og skræmmede

alle Sangfuglene bort fra Haugen. Blomsterbedene bestod af Menneſkebeen, og rundt om paa Terrasserne grinede fæle Dødningshoveder, og i Marmorbaſſinet legedede Fiſkene med de Dræbtes blødende Hjerter.

”Ak min Søn,” ſagde den gamle Konge, ”her ſeer Du hvad der venter Dig! læg ikke mere Blod paa mit og min Datters Hoved, vend om, eller Du miſter ſnart Dit unge Liv!”

Johannes trykkede med Verbødighed den gamle Konges Haand til ſine Læber, men forſikkrede tillige, at hans Beſlutning var uroffelig. Da ſarmede det i Slotsgaarden; Prindsesſen kom tilbage, ſteeg af Heſten og var ſnart i Haugen hoſ dem begge. Johannes talte, men han vidſte ikke ſelv hvad han ſagde, thi Prindsesſen ſmilede ſaa ſaligt til ham og rakte ham ſin hvide Haand til et Kyſ; hans Læber brændte, han følte ſit hele Indre electriferet; intet kunde han nyde af de Forfriſtninger Pagerne frembare for ham, han ſaae kun ſit ſkønne Drommebillede, og det eneſte han hørte var, at hun bød ham møde paa Slottet næſte Morgen, da Dommerne og Raadet vilde være forſamlet til hans første Prove.

Ude af ſig ſelv af Glæde kom han tilbage til Kroen, faldt den Fremmede om Halsen og fortalte ham ſin Lykke; denne rystede lidt med Hovedet, men ſmilte derpaa ret fornøjet, idet han trykkede Johannes faſt i ſine Arme, og ſagde: ”Du ſtaffels, kjære Knøs! i Grunden burde jeg græde over, at jeg ſaaledes ſkal miſte Dig; men jeg vil dog ikke forſtyrre Dig den ſidſte Dag Du har at leve i; lad os være ret lystige i Dag! jeg gjør Dit Grav=Bl i Aften, men lad os troe

det er Dit Jaord! — Imorgen er det tidsnok for mig at græde over Dig!”

Som en Løbe-Flod havde Rygtet imidlertid udbredt sig i Byen, at der var kommen en ny Veiler til Prindsessen; Komødiehuset var blevet lukket; Kongen havde befalet, at anlægge Hofforg, og i alle Kirkerne bad Præsterne for den nye Veiler.

Da Solen var gaaet ned, sad begge vore Vandringsemænd i det lille Kammer, i Bærtshuset; to Lys brændte i Armstager, og en stor Bolle Punsch dampede paa Bordet. Den Fremmede var uhyre lystig, næsten overgiven; med tusinde morende Indfald forkortede han Tiden og nødte Johannes bestandig til, at tomme det fyldte Glas. Den stærke Drik, som var ham ganske uvant, virkede snart; Johannes nikkede med Hovedet og sov ind. Den Fremmede lagde ham stille hen i Sengen, tog imod Midnat sin Randsel frem, bandt sig de to store hvide Svanevinger paa Ryggen, tog det ene Riis i Haanden, aabnede Vinduet, og fløi nu ind over Byen til det kongelige Slot, hvor han satte sig bag en Spile, udenfor Prindsessens Sovekammer-Vindue.

Alt var saa stille i Byen; kun en enkelt Gang hørte man Skildvagternes og Vægternes Snorken; Klokken slog tre Qvarter til Solv; da aabnede sig Vinduet til Prindsessens Sovekammer, og let svævede hun i et stort hvidt Gevant og paa store Ornevinger, ud over Byen til det nærliggende Bjerg; men den Fremmede gjorde sig usynlig, fløi bagefter og pidskede ret lystigt paa Prindsessen med sit Riis, saa at hendes røde Blod faldt som Dugdraaber ned paa Mar-

fens Græs og Blomster. Uh, hvor det var en underlig Tour igjennem den skarpe Luft! Binden tog i hendes lange hvide Bevant, og Maanen skinnede derigjennem.

"Hvor det hagler! hvor det hagler!" sukede Prindsessen ved hvert Slag hun fik af Riset. Endelig naaede hun Bjerget, og bankede paa; da drønnede det underligt derinde, som om tusinde Jernkjæder faldt i en Afgrund; Fjeldvæggen brast, og Prindsessen med sin usynlige Ledfager, steg ind i den dybe, hvalte Klippegang. Med samme Brag igjen luffede Bjerget sig, og utallige smaae Nisser, der tjente den mægtige Trolld som her boede, bære den deilige Prindsesse ind i den store Thronsal. Over tusinde Søilegange strakte sig herfra gjennem Bjerget, og alle straaede af Urts og Glimmerstene, hvis Straaler brodes i de deiligste Farver; en kunstig Sol og Maane lyste høit oppe under Hvælvingen, og Gulvet var indlagt med brogede Stene og Blomster. Høit paa en Throne af det pure Guld, sad Bjergets Konge med en Krone paa Hovedet, der bestod af een eneste Rubin; hans sorte, filtrede Marelokker hang ham ned om det vanskabte, violetblaae Ansigt; han kysede Prindsessen paa Panden og lod hende tage Plads ved sin Side; snart begyndte der en stor Lystighed, Trolldens hele Hof kom i Bevægelse; hvor der var et Summen og Brummen! smaae Frokener, neppe en Alen lange, dansede med pene Krigsmænd, der heller ikke vare større, saa at man skulde troe at Uniformen, Sabelen og den lille Hat med de vaiende Fjer, alt var kun en Masketrade. Ingen saae den Fremmede der havde stillet sig

bagved Thronen, men han hørte og saae desbedre Alt. Saaledes opdagede han, at de fleste opvartende Kavalerer og de som lukkede Dørene op, ikke vare virkelige Trolde, men kun nogle Træ-Klodse, som deres mægtige Herre, Trollden, havde heret Liv i, og ladet saae de prægtige Klædninger de bare. Hift hoppede en af Hoffets skønne Mander, men det var, naar han ret betragtede ham, kun et Kosteskaf med et Kaalhoved paa Spidsen, som de selv havde skabt til deres Genie og behængt med en gyldenstykkets Kjole. Efterat der nu var danset, og fremfor alt sagt mange Dumheder, vilde Prindsessen bryde op, men først fortalte hun Trollden, at en ny Beiler havde indfunden sig, og spurgte ham derfor til Raads, om hvad hun skulde tænke paa denne Nat, for at forelægge sin Beiler det, naar han næste Morgen indfandt sig paa Slottet.

"Hør," sagde Trollden, "jo simplere Tingen er, des vanskeligere er den ham at gjette; tænk derfor paa Ederes Skoe — Jeg haaber ellers vi sees igjen næste Nat, og en langt mere glimrende Fest, end denne, vil da vente Dem."

Prindsessen neiede, og alle de smaae Kavalerer bare hende paa deres Hænder til Udgangen af Bjerget, hvorfra hendes egen Kavaleer, paa samme Maade som før, ledsagede hende til Slottet, hvor hun steg ind af Binduet, klagende over det stærke Hagl-Beir.

Da den Fremmede kom tilbage til Kroen, sov Johannes endnu; han løste i Hast sine Binger af, og lagde sig til Ro ved hans Side. Ved Daggrø vaagnede Johannes, den Fremmede sprang ogsaa op fra Leiet, fortalte ham, at han havde drømt ganske underligt om Prindsessen og hendes Skoe i Nat, og

bad ham derfor ret inderligt at spørge Prindsessen, om hun ikke skulde have tænkt paa sine Skoe!"

"Jeg kan ligesaa godt spørge om det ene, som om det andet," sagde Johannes, "thi jeg er vist lige langt fra det. Jeg veed jeg maa døe; men jeg faaer hende dog engang endnu at see, tør endnu engang tale med hende!" O det var rørende at høre! det arme unge Menneſte, der før var saa naturlig, saa elſkelig, talte nu ganſte ſom en claurenſt Bog; men hvad gjør ikke Kjærlighed?

Grædende kaſtede han ſig om Bennens Hals, teſtamenterede ham ſin lille Eiendom, og gik nu med bankende Hjerter op paa Slottet. Salen var allerede opfyldt med Menneſker, Dommerne ſad paa deres Sæde, og den gamle Konge ſtod og tørrede ſine Dine i et hvidt Lommestørklæde. Snart traadte Prindsessen ind; o, hun var endnu langt ſjønnere end Dagen forhen! Trompeterne blæſte, Prindsessen vinkede ad Johannes der nu traadte hen foran hende og knælede ved Thronens Fod. Med huldsaligt, forſteligt Smil ſpurgte hun ham om, hvad hendes Tanker havde dvælet ved ſidſte Nat; o dette Smil, dette Smil kunde have gjort Lykke baade i en Roman og paa Theatret, men det forsvandt idet Ordet: "Skoe" kom fra hans Læber; hun beed ſig i ſine, blev bleg ſom et Liig og ſittrende af Harmen tilſtod hun, at han havde gjettet rigtigt. Hille den! hvor blev ikke den gamle Konge glad; han hoppede Salen rundt paa det ene Been, medens hele det forſamlede Folk klappede i Hænderne for ham og den lykkelige Veiler, der nu havde gjettet første Gang.

Jublende kastede Johannes sig om den Fremmedes Hals, da han kom tilbage til Kroen; fortalte hvorledes Himlen saa underligt ved hans Drøm havde frelst og hjulpet ham; og med barnlig Tillid stolede han paa, at den gode Gud ogsaa vilde hjælpe ham de to følgende Gange; den næste Morgen var han atter tilsagt at møde paa Slottet. Aftenen gik omtrent som den foregaaende. Da Johannes sov, spændte den Fremmede igjen sine Binger paa, og ledsagede atter Prindsessen til og fra Bjerget, men brugte denne Aften begge Risene, saa hun havde Mærke deraf paa sin lilliehvide Ryg. Denne Gang tænkte hun paa sin Handske, og Johannes, underrettet af den Fremmede, der atter foregav at have drømt det, gjettede rigtigt, til Kongen og det hele Folks Glæde. Den gamle Konge begyndte allerede at faae lidt Couleur igjen, og de gamle Koner farvede ikke længer Brændevinet sort, thi de vare næsten visse paa, at den guulloffede Ungersvend, som de kaldte Johannes, nok vilde seite og vinde Prindsessens Haand. Men nu nærmede den tredie og afgjørende Prøve sig. Saasnart Johannes var falden i Søvn om Natten, bandt den Fremmede sig igjen Bingerne paa Ryggen, tog alle tre Riis; Haanden og hængte det store Slagsværd ved sin Side. Det var en mørk og stormende Nat; Prindsessen svingede sig høit i Luften, hendes lange, sorte Haar slagrede i Vinden, Lynene glimtede Blink i Blink om hende, og man saa at hun var bleeg som Døden, men hun loe høit, og hendes Latter blandede sig underligt med Stormen; tre Gange svingede hun sig over sin Blomsterhave, hvor Beenradene af de mange

Beilere hang i Træerne; og syntes at dandse til Bindens lystige Musik. Udmattet kom hun til Bjerget og sank næsten bevimet i Armene paa de smaa Nisser, der strax bære hende ind i Salen til Trolden, deres Konge.

"En saadan Nat som denne," sagde hun, "har jeg aldrig oplevet; det hagler og stormer, og den hele Himmel er en brændende Ild!"

Lystighed og Dandse begyndte i Bjerget, men hun kunde ingen Deel tage deri; hun stirrede stift hen for sig, greb derpaa Troldens Haand, og fortalte hvorledes den nye Beiler ogsaa anden Gang havde gjættet, og at det var at frygte, at det tredie Gang kunde gaae ham ligesaa høldigt, og at hun da aldrig mere kunde komme her ud i Bjerget, at hendes Kraft da lidt efter lidt vilde svinde hen, og tilsidst ganske tabe sig.

"Nei, det skal ikke skee!" sagde Trolden, "hvad jeg nu vil give Dig at tænke paa, skal han ikke kunne udfinde, uden at han er en langt større Mand, end os tilfammen; men lystige ville vi være i denne Midnat og tumle os lidt i Bjergets hvælvede Sale!" Og nu greb han hende ved Haanden, og begge hvirvlede sig hen i lystige Dandse; men da Tiden kom at hun maatte hjem, for ikke savnes paa Slottet, besluttet Trolden selv at ledsage hende.

Den Fremmede sled sine tre Riis op paa dem, og Trolden maatte bekjende, at han aldrig før havde været ude i saadant et Hagelveir, som dette. Da de kom til Slottet, trykkede han et Kys paa hendes Læber, i det han vidstede: "tænk paa mit Hoved!" men den Frem-

mede hørte det, og da Prindsessen var smuttet gennem Binduet ind i sit Sovestue, og Trolden vilde vende tilbage til Bjerget, greb han ham i hans sorte filtrede Mareløkker, og skilte ved eet Hug med sit Slagsværd, hans stygge Hoved fra Kroppen, hvilken han kastede ned, langt ude i det oprørte Hav, men Hovedet tog han hjem, vaskede Blodet af, og bandt det saa ind i et stort, blaatærnet Lommestørklæde, hvilket han den næste Morgen gav til Johannes, hvem han paa det strengeste paalagde, ikke at aabne det, før Prindsessen den sidste Nat spurgte ham om, hvad hun havde tænkt paa. Der var ikke Plads paa Slottet for den Menneſke-Masse som strømmede til, mange bleve klemt fordærvet, og de fleste bleve grusomt traadte paa deres Liigtørne. Raadet var samlet; den gamle Hjerterkonge, stod i al sin Pragt og Herlighed, med Øble og Scepter i Haanden, og den tunge Guldkrone paa sit gamle Hoved. Prindsessen sad dødningsbleg i en kuffert Kjøle, og vinkede med strengt Alvor af Johannes; han nærmede sig Thronen, en dyb Tausshed herskede i Salen; hurtigt aabnede han Dørklædet, og med et Skrig styrkede Prindsessen tilbage; alle bleve forskækkede for det i Døden nu langt hæsligere Hoved, Johannes tabte det af Haanden, og boiede sig taus over Prindsessen; langsomt hævede hun sig i Beiret, rakte ham Haanden, og erklærede nu med sittrende Stemme, at han var hendes udkaarne Brudgom, da han nu saa lykkeligt havde udholdt sine tre Prøver.

D hvilken Glæde blev der ikke nu i hele Byen og i den gamle Konges Hjerter. — Overalt lød Musik og

Lystighed, tre hele, stegte Orer fyldte med Gjæs og Høns, bleve givne til Priis for Almuen; paa Torvene sprang kostbare Vine i dertil indrettede Bandspring. Theatret blev aabnet med et ganske nyt Stykke, der alt havde ligget i sex Aar, og ventet paa denne Fest-Heilig-
 hed, det handlede om Jngenting, Enhver kunde altsaa strax begribe det, Folk var godt stemt, og det gjorde en rasende Lykke. Om Aftenen var hele Byen illumineret; der var Dands og Lystighed paa Slottet, og Brudekammeret stod pyntet med Krands og Blomsterguirlander; den gamle Konge omfavne-
 de Johannes, lagde sin Datters Haand i hans og skænkede ham strax det halve Kongerige. Men Prindsessen var jo endnu en Her og elskede ikke Johannes; alt dette havde den Fremmede tænkt paa, og derfor givet ham tre Fjer af Svanevingerne og en Flaske med nogle kostelige Draaber, i det han tillige bød ham lade sætte ved Brudeseugen, et stort Kar fyldt med Vand; og naar Prindsessen vilde stige op i Sengen, da give hende et lille Stød saa hun faldt ned i Vandet, hvor han skulde dykke hende tre Gange, efterat have kastet Fjerene og Draaberne deri, da vilde hun ganske løses fra sin Troldom, og snart ret af Hjertet elske ham ligesaa høit som han nu elskede hende. Johannes iagttog nysigtigt hvad den Fremmede havde foreskrevet ham; Prindsessen streg høit, i det han dykkede hende under Vandet, og sprællede ham under Hænderne som en stor, fulsort Svane, af hvis Dine de gloende Funker spillede; men da hun anden Gang hævdede sig over Vandet igien, var Swanen hvid paa en eneste sort Ring nær, som den bar om Halsen,

da han med inderlig Bøn til Gud, lod Bandet tredie Gang spille høit over Fuglen, hævede den sig rask i Beiret, Svanehammen faldt af, og han holdt Prindsessen i sine Arme. Hun var endnu langt fiønnere end før, og takkede ham med Taare i sine deilige Dine, fordi han havde hævet hendes Fortryllelse. —

Næste Morgen kom den gamle Konge med hele sin Hofstat, og der var en Gratuleren til langt op paa Dagen; men først da de alle havde gjort deres Complimenter, indfandt den Fremmede sig, han var reiseklædt, havde sin Stok i Haanden og Randselen paa Ryggen. Johannes kastede sig i hans Arme, og bad ham, dog ikke at drage bort, men blive hos ham og dele hans Lykke, hvis Skaber han jo ene og allene var. Men han rystede med Hovedet, smilede og sagde: "Nei, nu er min Tid omme! jeg har kun betalt en gammel Gjæld; huser du Natten i Baabenhuset? den Døde Du frelste fra at blive mishandlet? Jeg er Dødningen!"

Johannes studsede, vilde tale til ham, men han var forsvunden.

Bryllups Festen varede endnu en heel Maaned, og den gamle Konge nød nu mange glade Dage og frydede sig ved sine Børns Lykke; snart red smaae Hjerterknægter og Hjerterdamer Ranke paa hans Knæ, og han lod dem lege med sit Scepter, og fortalte dem mange deilige Eventyr i de lange Vinterastener, til selv hans eget Eventyr var ude.